Vonnisnummer / Griffienummer
829 / 2025
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak **26 februari 2025**
Naam van de beklaagde(n) **R. Z.**
Systeemnummer parket **19DDM939** Rolnummer **22D003817** Notitienummer parket **AN55.LB.40561/2019**

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie correctionele rechtbank

Kamer D23 – in buitengewone terechtzitting

Vonnis

NA SAMENVOEGING

Aangeboden op
Niet te registreren

ZAAK REFERTE I – 19DDM939 – rolnummer 22D003817

In de zaak van het arbeidsauditoraat en BURGERLIJKE PARTIJEN

N.R.
geboren te (...) (Afghanistan) op (...)
van Afghaanse nationaliteit
niet ingeschreven

burgerlijke partij, bijgestaan door meester D.K., advocaat te (...)

M.A.
geboren in (...) te (...) (Irak)
van Irakese nationaliteit
ingeschreven te (...)

burgerlijke partij, bijgestaan door meester D.K., advocaat te (...)

W.R.
geboren te (...) (Afghanistan) op (...)
van Afghaanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

burgerlijke partij, bijgestaan door meester D.K., advocaat te (...)

M.S.
geboren te (...) (Afghanistan) op (...)
van Afghaanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

burgerlijke partij, bijgestaan door meester D.K., advocaat te (...)

A.S.
geboren in België op (...)
van Afghaanse nationaliteit
niet ingeschreven

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester D.K., advocaat te (...)

G.S.
geboren te (...) (Iran) op (...)
van Iraanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester D.K., advocaat te (...)

R.E.
geboren te (...) (Iran) op (...)
van Iraanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

burgerlijke partij, bijgestaan door meester D.K., advocaat te (...)

A.H.
geboren te (...) (Iran) op (...)
van Iraanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

burgerlijke partij, bijgestaan door meester D.K., advocaat te (...)

tegen:

BEKLAAGDE

R.Z. RRN (...)
geboren te (...) (Iran) op (...)
van Nederlandse nationaliteit
1004 ingeschreven te (...)

beklaagde, bijgestaan door meester S.F., advocaat te (...) en meester C.V., advocaat te (...).

1. TENLASTELEGGINGEN

In de hoedanigheid van werkgever, minstens feitelijke werkgever;

VERDACHT VAN:

als dader of als mededader in de zin van artikel 66 SW, hetzij door het misdrijf te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

E. tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning

Te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 27 mei 2018 tot 30 september 2022, meermaals (in de periodes zoals hierna aangeduid), en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

Als werkgever, aangestelde of lasthebber arbeid heeft doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België;

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: vijf
Namelijk:

- A.S., van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 1/8/2022 tot 30/9/2022,
- F.B. van de Afghaanse nationaliteit, geboren te (...) op (...), in de periode van 1/1/2019 tot en met 4/4/2019,
- R.W., van de Afghaanse nationaliteit, geboren te (...) op (...), in de periode van 01/03/2022 tot 13/9/2022,
- B.R., van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 27/5/2018 tot 10/9/2022, gedurende een niet nader bepaalde periode;
- N.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 15/02/2021 tot en met 30/3/2022, gedurende een niet nader bepaalde periode,

- inbreuk op artikel 4, §1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers,
- strafbaar gesteld door artikel 12/1, §1 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers,
- strafbaar met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6.000 euro, te vermeerderen met opdeciemen.

B. Geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding

Te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 3 oktober 2017 tot 1 augustus 2022, meermaals (op de hierna bepaalde data), en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

Als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat;

Aantal personen tewerkgesteld met miskenning van deze bepalingen: veertien,
Namelijk:

- A.S., geboren op (...), op 01/08/2022,
- A.H., geboren te (...) op (...), op 15/08/2021,
- B.H., geboren te (...) op (...), op 3/10/2017,
- R.E., geboren op (...), tussen 21/06/2021 en 07/07/2021 op niet nader bepaald tijdstip,
- F.B., geboren te (...) op (...), tussen 01/01/2019 en 31/01/2019 op een niet nader bepaald tijdstip,
- G.S., geboren op (...), op 02/08/2021,
- M.A., geboren te (...) op (...), op 01/10/2021,
- L.M., geboren op (...), tussen 15/03/2018 en 15/04/2018 op niet nader bepaald tijdstip,
- W.R., geboren te (...) op (...), tussen 01/03/2022 en 30/04/2022, op niet nader bepaald tijdstip,
- S.N., geboren te (...) op (...), tussen 07/05/2018 en 21/05/2018 op niet nader bepaald tijdstip,
- B.R., van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), op 27/05/2018;
- N.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 15/02/2021 tot 31/3/2021, op niet nader bepaald tijdstip,
- Niet-geïdentificeerde werknemer, op 23/02/2018,
- Niet-geïdentificeerde werknemer, op 23/02/2018,

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels,
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- strafbaar met een sanctie van niveau 4.

C. Loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

Te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 3 oktober 2017 tot 30

september 2022, meermaals (voor de hierna vermelde periodes), en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

Als werkgever, aangestelde of lasthebber) het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was;

Aantal personen tewerkgesteld met miskenning van deze bepalingen: veertien,
Namelijk:

- A.S., geboren op (...), in de periode van 1/08/2022 tot 30/09/2022,
- A.H. geboren te (...) op (...), in de periode van 15/08/2021 tot 15/11/2021,
- B.H., geboren te (...) op (...), op 3/10/2017,
- R.E., geboren op (...), in de periode van 21/06/2021 tot 20/10/2021,
- F.B., geboren te (...) op (...), in de periode van 01/01/2019 tot 04/04/2019,
- G.S., geboren op (...), in de periode van 02/08/2021 tot 20/10/2021,
- M.A., geboren (...) op (...), in de periode van 01/06/2021 tot 13/09/2022,
- L.M., geboren op (...), in de periode van 15/03/2018 tot 22/07/2018,
- N.T., geboren op (...), in de periode van 27/04/2020 tot 20/06/2020,
- W.R., geboren te (...) op (...), in de periode van 01/03/2022 tot 13/09/2022,
- S.N., geboren te (...) op (...), in de periode van 07/05/2018 tot 15/07/2018,
- M.S., geboren te (...) op (...), in de periode van 01/06/2021 tot 01/09/2022,
- B.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 27/5/2018 tot 10/9/2022, gedurende een niet nader bepaalde periode;
- N.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 15/02/2021 tot en met 30/3/2022, gedurende een niet nader bepaalde periode,

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers,
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- strafbaar met een sanctie van niveau 2.

D. Oplichting in het sociaal strafrecht

Te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 3 oktober 2017 tot 30 september 2022, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

Met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen;

- inbreuk op artikel 235, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- strafbaar gesteld door artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- strafbaar met een sanctie van niveau 4.

EN BIJ SAMENHANG met tenlasteleggingen A, B, C en D,

E. Mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden

Te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 3 oktober 2017 tot 30 september 2022, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

Het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

Met betrekking tot de volgende personen (veertien) in de volgende periodes:

- A.S., geboren op (...), in de periode van 1/08/2022 tot 30/09/2022,

- A.H., geboren te (...) op (...), in de periode van 15/08/2021 tot 15/11/2021,
- B.H., geboren te (...) op (...), op 3/10/2017,
- R.E., geboren op (...), in de periode van 21/06/2021 tot 20/10/2021,

- F.B., geboren te (...) op (...), in de periode van 01/01/2019 tot 04/04/2019,

- G.S., geboren op (...), in de periode van 02/08/2021 tot 20/10/2021,

- M.A., geboren (...) op, in de periode van 01/06/2021 tot 13/09/2022,

- L.M., geboren op (...), in de periode van 15/03/2018 tot 22/07/2018,

- N.T., geboren op (...), in de periode van 27/04/2020 tot 20/06/2020,
- W.R., geboren te (...) op (...), in de periode van 01/03/2022 tot 13/09/2022,

- S.N., geboren te (...) op (...), in de periode van 07/05/2018 tot 15/07/2018,

- M.S., geboren te (...) op 10 april 2001, in de periode van 01/06/2021 tot 01/09/2022,

- B.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 27/5/2018 tot 10/9/2022, gedurende een niet nader bepaalde periode;
- N.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 15/02/2021 tot en met 30/3/2022, gedurende een niet nader bepaalde periode,

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

- strafbaar gesteld door artikel 433*quinquies* §1,3° juncto artikel 433 *septies* lid 1, 2° en lid 2, en artikel 433 *novies* §§1 en 5 SW,
- strafbaar met een gevangenisstraf van 10 tot 15 jaar en met een geldboete van 1.000 tot 100.000 euro, te vermeerderen met opdeciemen;

Doch, overwegende dat hoewel de onder deze tenlastelegging vermelde feiten strafbaar zijn met criminele straffen, de raadkamer bij beschikkingen van 26 mei 2023 en 8 september 2023 de feiten onder deze tenlastelegging correctionaliseerde.

ZAAK REFERTE II – 23DDM918 – rolnummer 24D001812

In de zaak van het arbeidsauditoraat en BURGERLIJKE PARTIJ

M.N.
geboren te (...) (Iran) op (...)
van Iraanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester K.C., advocaat te (...), loco meester W.C., advocaat te (...)

tegen:

BEKLAAGDE

R.Z., RRN (...)
geboren te (...) (Iran) op (...)
van Nederlandse nationaliteit
ingeschreven te (...)

beklaagde, bijgestaan door meester S.F., advocaat te (...) en meester C.V., advocaat te (...).

1. TENLASTELEGGINGEN

In de hoedanigheid van werkgever, minstens feitelijke werkgever;

VERDACHT VAN:

als dader of als mededader in de zin van artikel 66SW, hetzij door het misdrijf te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

A. Loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

Te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 1 juli 2021 tot 31 juli 2021;

Als werkgever, aangestelde of lasthebber, het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was;

Aantal personen tewerkgesteld met miskenning van deze bepalingen: één, namelijk: M.N., geboren te (...) op (...),

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers,
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- strafbaar met een sanctie van niveau 2.

B. Oplichting in het sociaal strafrecht

Te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 1 juli 2021 tot 31 juli 2021,

Met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen;

- inbreuk op artikel 235, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- strafbaar gesteld door artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- strafbaar met een sanctie van niveau 4.

EN BIJ SAMENHANG met tenlasteleggingen A en B,

C. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten

Te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 1 juli 2021 tot 31 juli 2021,

Het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

ten nadele van M.N., geboren te (...) op (...),

- strafbaar gesteld door artikel 433*quinquies* §1,3° juncto artikel 433 *novies* §§1 en 5 SW,
- strafbaar met een gevangenisstraf van 1 tot 5 jaar en met een geldboete van 5.00 tot 50.000 euro, te vermeerderen met opdeciemen.

2. PROCEDURE

1. In het belang van de goede rechtsbedeling voegde de rechtbank de dossiers met rolnummer 22D003817 (hierna: referte I) en 24D001812 (hierna: referte II) samen om in één vonnis te worden beslecht.

2. De raadkamer verwees de beklaagde in de zaak met rolnummer 22D003817 op 26 mei 2023 voor de tenlasteleggingen A, B, C, D en E en nam voor de tenlastelegging E verzachtende omstandigheden aan.

Bij beschikking van 8 september 2023 verwees de raadkamer de beklaagde voor de tenlasteleggingen A, B, C, D en E voor wat twee bijkomende personen betreft ook naar de correctionele rechtbank. De raadkamer nam voor de tenlastelegging E verzachtende omstandigheden aan.

De arbeidsauditeur dagvaardde de beklaagde in de zaak met rolnummer 24D001812 voor de tenlasteleggingen A, B en C.

3. De rechtbank neemt kennis van het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 20 april 2023 waarbij het hof de BOM-controle doorvoerde.

4. De rechtbank behandelde de zaak op de openbare terechtzitting van 28 januari 2025.

Op die zitting werd de behandeling van de zaak met rolnummer 24D001812 van bij het begin hernomen, gelet op de gewijzigde samenstelling van de rechtbank.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde de aanwezige partijen, inclusief het openbaar ministerie in haar vordering bij monde van S.K., substituut-arbeidsauditeur.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal, behalve wat het vertaald gedeelte betreft.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld (E.S.), teneinde de beklaagde N.R. bij te staan voor vertaling van alles wat gezegd wordt van het Nederlands naar het Dari en omgekeerd en die de door de wet voorziene eed heeft afgelegd.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld H.M., teneinde de beklaagde M.A. bij te staan voor vertaling van alles wat gezegd wordt van het Arabisch naar het Nederlands en omgekeerd en die de door de wet voorziene eed heeft afgelegd.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld S.Z., teneinde de beklaagde W.R. bij te staan voor vertaling van alles wat gezegd wordt van het Nederlands naar het Pasjtoe en omgekeerd en die de door de wet voorziene eed heeft afgelegd.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld S.Z., teneinde de beklaagde M.S. bij te staan voor vertaling van alles wat gezegd wordt van het Pasjtoe naar het Nederlands en omgekeerd en die de door de wet voorziene eed heeft afgelegd.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld (E.S.), teneinde de beklaagde R.E. bij te staan voor vertaling van alles wat gezegd wordt van het Nederlands naar het Farsi (Iran) en omgekeerd en die de door de wet voorziene eed heeft afgelegd.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld (E.S.), teneinde de beklaagde A.H. bij te staan voor vertaling van alles wat gezegd wordt van het Farsi (Iran) naar het Nederlands en omgekeerd en die de door de wet voorziene eed heeft afgelegd.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1 Beoordeling van de feiten

3.1.1 Start van het onderzoek

5. Het dossier startte met een oproep van B.H. op 3 oktober 2017 naar de politie om naar de (...) te Sint-Niklaas te komen (zie het stuk 2 van het strafdossier).

Hij had daar ruzie gehad met R.Z.. Wanneer hij wilde vertrekken, verhinderde ze hem om zijn spullen te nemen. Hij mocht na zijn scheiding enige tijd verblijven op dat adres en werkte gedurende die periode voor R.Z.. Hij had ook nog geld tegoed van haar. Wanneer hij om zijn geld, 200 euro, vroeg, antwoordde R.Z. dat zij hem al betaald had voor het werk. De verbalisanten gingen vervolgens naar de kamer waar zijn spullen lagen. Afgaand op al het gestapelde werkmateriaal, vermoedden de verbalisanten dat er een bedrijf gevestigd was op dat adres. De keuken en de leefruimte vertoonden een grote wanorde. Er werden nog andere mannen aangetroffen in de ruimte (niet vermeld als vermeende slachtoffers). B.H. merkte nog op dat het een echte schande was hoe R.Z. die mannen behandelde.

3.1.2 Verhoor van de vermeende slachtoffers

6. In de loop van het strafonderzoek verhoorden de verbalisanten de verschillende in de tenlastelegging vermelde personen. De rechtbank vat de verklaringen van de betrokkenen over de wijze waarop zij in contact kwamen met R.Z., over de wijze waarop zij met haar samenwerkte en over de omstandigheden waarin dat gebeurde hierna beknopt samen.

6.1. Op 23 juli 2018 deden M.L. (tenlastelegging E8) en 5.N. (tenlasteleg-ging E11) aangifte van zwartwerk (zie PV AN.69.LB.115523.18 van 28 september 2018, het stuk 10 van het strafdossier).

Zij verklaarden dat zij beginnen werken waren bij iemand met de naam R.Z.. Zij konden over-nachten in de drankgelegenheid "H.H." waar zij eigenaar van was en zij kregen daar ook te eten. Zij legden de verbalisanten foto's voor van adressen waar zij werken uitvoerden. Zij moesten vanachter zitten in de camionette waar ze mee naar de werven reden. Zij moesten zich tussen het afval zetten. Zij verklaarden dat zij gedurende een viertal maanden voor R.Z. gewerkt hadden. Zij werden hier niet voor betaald. Zij moesten werken van halfzeven 's morgens tot 24u 's nachts. S.N. liet de verbalisanten nog een geluidsfragment horen op zijn gsm waarbij R.Z. zei dat zij genoeg geld had voor een goede advocaat. Zij zei ook dat zij geen klacht konden indienen bij de politie omdat zij geen papieren hadden. Toen M.L. vroeg waarom hij zijn loon niet kreeg, antwoordde R.Z. dat ze toch een goede advocaat kon betalen en dat ze dus altijd zou winnen van hen.

6.2. F.B. meldde zich ook als slachtoffer (zie tenlastelegging E5).

In het bijzijn van R.Z. kwam hij op 5 april 2019 aangifte doen bij de politie in Antwerpen. Hij verbleef illegaal in het land en was op zoek naar werk. Hij was in contact gekomen met R.Z.. Ze had haar nummer aan zeer veel personen gegeven en vooral aan vluchtelingen. Zij was op zoek naar mensen die voor haar wilden werken. Ze had hem gezegd dat ze alles voor hem ging regelen, ook de nodige papieren. Dat had ze echter nooit gedaan. Hij diende voor haar werken uit te voeren, samen met nog drie andere mannen. Hij werkte meer dan 12u per dag, zonder rustdag. Hij werkte vanaf januari voor haar. Ze werkte als tussenpersoon. Zij sprak af met andere mensen en zij gingen dan naar daar om te werken. Ze bracht hen ook naar Turkse gezinnen voor afbraak -en opruim-werken. Er was geen contract. Hij kreeg hiervoor 570 euro en een simkaart van 15 euro. Ze hadden

geen geld om eten te kopen. Soms gingen zij naar de Turkse bakker en kregen zij daar brood. Het waren volgens hem mensonwaardige omstandigheden. Toen hij zei dat hij niet zo hard kon werken en alleen op brood leven, antwoordde zij dat zij geen geld had en dat ze moesten vertrekken. Ze moesten met vier mannen een kamer delen en afwisselend in een bed of op de grond slapen. Zij vertelde hem dat zij de taal en de regels kende, dat zij sterk in haar schoenen stond en dat hij maar een zwakkeling was.

6.3. Op 13 augustus 2020 kwamen de verbalisanten ter plaatse nadat er een discussie op straat was ontstaan omdat een jongeman de gsm zou willen stelen van R.Z.. Ter plaatse troffen zij drie mannen aan, waaronder B.R., en R.Z..

B.R. (tenlastelegging E13) verklaarde in zijn verhoor van 17 april 2023 (zie Karton II, het stuk 65 van het strafdossier) dat hij in de periode van 27 mei 2018 tot 10 september 2022 voor R.Z. had gewerkt. Hij deed alle bouwwerken, behalve elektriciteit en loodgieterij. Hij moest op verschillende plaatsen tegelijk werken. R.Z. vroeg geld voor het materiaal dat hij ge-bruikte. Hij toonde de verbalisanten een filmpje op zijn gsm waarop R.Z. hem instructies gaf over welke werken hij moest uitvoeren. Het was volgens hem onmenselijk wat ze van hem en de andere werkkrachten verwachtte. Hij moest 13 of 15 uur werken. Op zondag moesten ze normaal ge-zien niet werken maar dan kregen ze toch andere zaken die ze moesten doen. Ze werden vaak achter-gelaten op de werf, soms tot drie dagen lang. Hij sprak met haar een dagprijs af. Uiteindelijk kreeg hij dan enkele honderden euro's. R.Z. had hem geen enkele keer correct betaald. Hij ver-bleef op de werven waar ze moesten werken.

6.4. N.T. (tenlastelegging E9) diende op 29 november 2021 bij de arbeidsauditeur te Ant-werpen een klacht in tegen R.Z..

Hij werkte tussen 27 april 2020 en 20 juni 2020 voor R.Z. als werknemer in de bouwsec-tor. Zijn taken bestonden uit de afbraak van oude gebouwen, cementzakken dragen naar het 3de ver-diep, bouwafval weggooien, beton afbreken, ... Hij leerde haar kennen via een medebewoner van het aanmeldcentrum voor asielzoekers (Klein Kasteeltje). Zij beloofde hem een loon van 50 euro maar in realiteit kreeg hij dat nooit. Hij werd nooit betaald. Toen hij om zijn loon vroeg, bedreigde R.Z. hem meerdere keren met de dood of dreigde ze ermee dat ze naar het centrum zou bellen waar hij verbleef om ervoor te zorgen dat hij uit het centrum zou gezet worden. Hij eiste het achter-stallig loon.

6.5. Op 14 november 2022 verhoorden de verbalisanten M.S. (zie PV 111313/2022 van 14 november 2022).

Via een vriend was hij in contact gekomen met R.Z.. Zij zei dat ze werk had voor hem. Ze hadden 2.000 euro afgesproken. Ze was onvriendelijk en onmenselijk met hem. Hij moest vaak sneller werken. Hij deed afbraak -en plakwerken, van juni 2022 tot september 2022. Hij moest 12 à 13 uren per dag werken, 7 dagen op 7. Er was de afspraak dat er een arbeidsovereenkomst zou gesloten wor-den maar er waren veel maanden gepasseerd zonder contract. Hij werd niet betaald. Soms kreeg hij eens 50 euro om eten te kopen. Er was een loon van 2.000 euro afgesproken maar die had hij nooit gekregen. R.Z. stortte het geld via overschrijvingen. Hij had zich gekwetst aan zijn teen en aan zijn rechterarm maar kreeg hier geen verzorging voor. Hij moest verder werken. Er was geen sanitair op de werven. Zij zei dat ze eten zou brengen, maar bracht nooit eten. Zij mochten ook niet achter eten gaan. Hij sliep op de werven. Er was geen elektriciteit, enkel koud water. Zij hadden dus het gevoel dat ze opgesloten waren. Hij moest betalen voor de huur van de woningen waar hij verbleef. Hij moest nooit een huurcontract tekenen. Hij verbleef 2 tot 3 nachten in de woning aan de (...) te Antwerpen, samen met W.R.. Hij wist nog van H. en S. die ook voor R.Z. werkten.

6.6. Ook W.R. (zie tenlastelegging E10) werd verhoord (zie verhoor van 13 september 2022, PV nr. 109401/2022 van 13 september 2022).

Hij verklaarde dat hij sinds 10 à 11 maanden in België was. Een man uit het opvangcentrum waar hij verbleef, had hem het nummer van R.Z. gegeven bij wie hij kon werken. Hij begon zo 2 of 3 dagen voor haar te werken. Ze vroeg hem om verschillende restaurants en huizen te kuisen. Hij was geopereerd dus kon niet in de bouw werken, daarom kuiste hij. R.Z. belde hem en stuurde dan de adressen van de restaurants en huizen door. Ze had hem ook een slaapplaats gegeven in Antwerpen. Hij verbleef op de locaties die zij aanduidde. Hij verbleef op één locatie waarna ze die dan verhuurde en waarna hij moest verhuizen naar een andere locatie. Telkens als ze dat huis aan het renoveren was, mocht hij daar logeren. Zijn leven in België was heel zwaar. Hij vond het triestig dat hij door haar werd buitengesmeten als ze een huurder had. Dan moest hij enkele dagen op straat leven tot ze iets nieuws had. Telkens als hij voor haar werkte, kreeg hij 50 euro, soms was dat 70 euro. Dat was niet per dag. Als hij belde om te zeggen dat hij geen geld meer had, stortte ze het geld op zijn rekening. Hij dacht dat hij ongeveer 50 à 55 euro op zijn rekening had en 410 euro cash (dat had hij gespaard van het geld dat hij van R.Z. kreeg). Het geld dat hij ontving, haalde hij onmid-dellijk af. Hij werkte ongeveer 5 of 6 maanden voor R.Z.. Er was wel water in de woningen maar geen elektriciteit. Hij verbleef eens drie maanden in een woning zonder elektriciteit. In het meest recente verblijf was er wel elektriciteit maar geen water. Hij werkte 10 à 12 uur per dag. Ze contro-leerde hen door hen op te bellen. Ze hadden geen keuze en moesten effectief lang werken. Als ze toch vroeger stopten, zouden ze niet betaald worden. Hij had geen andere keuze. Als hij haar niet had, had hij geen slaapplaats. Hij wist dat er in België in de bouwsector een minimumloon gold van 13 euro per uur, maar hij had geen andere keuze dan voor haar te werken en tevreden te zijn met enkele euro's per uur. Hij werkte met oude kledij en had geen helm, handschoenen of veiligheidsschoenen. R.Z. hield het geld voor de huur van de woningen af van zijn loon. Hij voelde zich misbruikt, uitgebuit. Er waren heel veel mensen die voor R.Z. werkten. Ze ronselde mensen in een asielcentrum en ook mensen die in huizen woonden.

6.7. In zijn verhoor van 13 september 2022 (zie PV 109426/2022 van 13 september 2022) verklaarde M.A. (zie tenlastelegging E7) samengevat het volgende.

Hij was aangetroffen bij een huiszoeking in de woning te Damme, (...). Hij was in 2010-2011 aangekomen in België. Toen hij uiteindelijk in 2017 terug was in België was hij weer op straat beland. Hij belandde dan in Hamme. Hij knapte een woning op. De eigenaar kende hij niet maar de verant-woordelijke van het werk heette R.Z., zij zeiden "Z.". De eerste keer had hij voor haar gewerkt in Sint-Niklaas. Hij had een werkcontract (met de BV K.). Via een persoon met wie hij werkte, leerde hij R.Z. kennen. Zij stelde voor hem een werkcontract te geven. Hij werkte ongeveer een jaar voor haar. Zij gaf de opdrachten, zij besliste alles. Hij betaalde huur aan haar, dat werd van zijn loon afgetrokken. Zijn loon was niet vast, het hing af van het werk dat hij deed. Met de 700 euro inbe-grepen had hij ongeveer 1.500 à 1.600 euro. Zijn loon werd op zijn rekening gestort. Hij moest 350 euro betalen voor zijn kinderen omdat zij bij hun moeder woonden. Dat kon hij niet iedere maand betalen. De persoon die ze die ochtend bij hem hadden aangetroffen, heette O. Hij werkte ook voor "S."(R.Z.). De eerste keer dat hij naar een huis kwam, was het om erin te werken. Hij had dat onge-veer vier maanden gerenoveerd, samen met een Afghaan, N.R.. Na de renovatie van dat huis waren hij en N.R. naar Antwerpen gaan wonen. Ze woonden apart: hij in een huis van R.Z. en N.R. elders want hij werkte niet meer voor R.Z.. Hij had een vriendschappelijke relatie met R.Z.. Ze was goed voor hem. Ze was weduwe met een dochter. Het bouwbedrijf was van haar. Gedurende de tijd dat hij voor R.Z. werkte, woonde hij in het huis. De huur werd altijd afgetrokken van zijn loon. Hij werkte van 's morgensvroeg 8u tot 17 of 18 uur. De begin- en einduren werden beslist door R.Z.. Hij deed alles in de bouw. Door het feit dat hij een arbeidscontract had, voelde hij zich mens. Hij voelde zich 100% slachtoffer. De baas, R.Z., kende zijn zwakke punten en wist dat hij alles zou doen om als mens te leven en een inkomen te hebben. Alles wat hij deed, was voor de kin-deren. Hij verdiende niet genoeg. Hij wilde een vergoeding krijgen. Hij had zelfs geen 60 cent om water

te kopen. Hij zat heel diep. Wat er op zijn contract stond, was niet altijd de realiteit. Hij voelde zich te verlegen om te vertellen hoeveel hij verdiende. Als hij erover nadacht, werd hij boos, wilde hij doodgaan. Het was heel weinig wat hij verdiende. Hij werkte 10 uur per dag, soms 12 uur en dit 6 dagen per week. Normaal gezien zou hij meer dan 3.000 euro per maand moeten krijgen. Hij verdiende 1.500 euro à 1.600 euro per maand, min 700 euro huur. R.Z. betaalde niet iedere maand het resterende bedrag. Zij moest hem nog 12.000 euro. Hij moest daarom geld vragen bij anderen en had schulden. Hij vond 700 euro huur te veel. Hij had wel alle nutsvoorzieningen. Hij had nooit vakantiegeld of een eindejaarspremie gekregen.

6.8. In zijn verhoor van 6 december 2022 (zie PV 112561/2022 van 6 december 2022) verklaarde N.R. (tenlastelegging E14) dat hij ongeveer 1 jaar aan het werk was voor R.Z.. Hij werkte samen met een vriend (O.R. – tenlastelegging E13) op dezelfde plaats als waar zij werkte. Het voorstel kwam van haar. Zij had hem aan het werk gezien. Hij werkte voor haar van maart 2021 tot 30 maart 2022, dus ongeveer één jaar. In het begin werkte hij in het zwart omdat hij geen verblijfspapieren had. Ergens in mei 2021 had ze voorgesteld om met een contract voor haar te wer-ken. Hij had het originele contract (met de BV K.) bij. Ze was altijd vriendelijk maar op het mo-ment dat er moest betaald worden en dat hij haar aansprak over zijn betaling, veranderde haar ka-rakter. Dan werd ze kwaad en begon ze hem uit te schelden en loog ze dat ze geen geld had. Hij werkte in de bouw. Hij deed eigenlijk alles wat ze vroeg: metselen, gipswerk, alles wat een metser in de bouw doet. Soms moest hij ook afbraakwerk doen en bouwafval verzamelen. Soms kreeg ze een dagopdracht voor mensen die hun thuisspullen moesten verplaatsen naar andere plaatsen en dan moest hij naar daar gaan en daar een paar uur materiaal verplaatsen. In zijn contract stond dat hij 20 uren per week moest werken. Maar hij werkte 11-12 uur per dag. Soms waren er dagen van 14u. Ze bleven werken tot het werk af was. Ze werkten ook op zaterdag. Met zijn contract had ze hem 1.500 euro per maand moeten betalen. Sommige maanden kreeg hij niets van geld. Nadat ze het contract hadden getekend, kreeg hij eens 1.000 euro. Een maand later had ze dan gewoon 100 euro gegeven, later eens 200 euro, dan eens 300 euro. Ze betaalde nooit regelmatig. Op de duur betaalde ze gewoon wat hij nodig had voor zijn dagelijkse benodigdheden. Dat duurde tot december. Maar dan moest hij huur betalen, en had hij geen geld. Hij moest ook geld opsturen naar familie en dan werd hij boos. Dan zei ze dat ze per week 300 euro ging betalen. Dat was dan cash. De eerste week betaalde ze, maar de derde week niet meer en begon het weer te worden zoals vroeger. Soms stortte ze ook geld op zijn bankkaart. Hij raakte eens verwond aan zijn voet, door een slijpmachine. Het vlees was volledig open tot aan zijn bot. Ze vroeg of ze naar het ziekenhuis moesten gaan maar dat was niet nodig. Ze nam hem dan mee naar haar huis en verzorgde zijn voet. Omdat hij niet kon werken, had ze hem dan anderhalve week vrijaf gegeven. Omdat hij in het zwart werkte, werd hij ook niet betaald. Er was sanitair in de woning die hij huurde maar enkel koud water. Met het geld dat hij kreeg, was er te weinig om zelf eten te kopen, dus zou zij dat brengen. Dat deed ze niet dus ze moesten zelf voor hun eten zorgen. Ze hadden dan ruzie gemaakt want zij waren arbeiders en hadden honger. Hij had geen geld dus zij kreeg ook geen geld van hem als huur. Hij wist niet of ze de huur verrekende met zijn loon. Werkkledij hadden ze niet, enkel de eigen kledij. Hij voelde zich misbruikt door haar omdat hij om 8u moest starten met werken tot 18u. Hij moest altijd op tijd starten maar als ze stopten om 18u of 20u waren ze soms maar om 00u00 thuis, dat was geen leven. Hij werd ook niet betaald terwijl zij wel het geld kreeg van de mensen voor het werk. Hij was verplicht om te werken want hij had geen papieren en dacht dat als hij werkte, hij mis-schien papieren zou krijgen. Hij voelde zich dus wel misbruikt door haar. Hij verklaarde nog dat R.Z. wist dat ze met louche dingen bezig was. Ze had dus niets op haar naam gezet. Ze had alles op naam van haar kinderen gezet in Nederland. Als ze geld had, hield ze dat niet bij en bracht ze dat direct naar haar kinderen in Nederland. Hij was niet afgunstig maar vond het niet correct dat zij huizen kocht op naam van haar kinderen op de rug van de arbeiders.

6.9. A.S. (zie tenlastelegging E1) verklaarde in zijn verhoor van 12 decem-ber 2022 (zie PV 112773/2022) samengevat het volgende.

Hij was sinds november 2021 illegaal in het land. Na vier maanden was hij op zoek gegaan naar werk. Hij was aan het centraal station in Antwerpen in contact gekomen met een Afghaan die het nummer gaf van R.Z.. Hij werkte voor haar in de bouw: afbreken en verbouwen van hotels en restaurants. Hij begon 's morgens om 7-8u en werkte tot 's avonds laat. Het waren lange shiften van 12 tot 13u. Hij werkte heel de week door, hij had niet echt een vrije dag. Het was in augustus tot september 2022, hij wist de precieze datum niet. Hij werd erger dan een beest behandeld. Hij was de laatste dag van zijn werk ziek, hij kon niet werken. Een andere jongen was naar het werk vertrokken maar hij niet. Zij zette dan zijn koffer op straat en zei dat hij kon vertrekken. Hij kon nooit weigeren om te werken want dan werd ze boos. Ze dreigde dat als ze naar de politie gingen stappen, ze hen in de problemen zou brengen omdat zij geen papieren hadden en zij wel. Hij had ooit een contract moeten tekenen maar wist niet wat daarin stond, het was in het Nederlands. Ze had gezegd dat ze eerst 6 maanden op proef moesten werken om te zien hoe het werk was en dat ze dan een vast contract gingen krijgen. Hij wist niet voor welk bedrijf dat was. Hij werd niet correct betaald. De eerste paar maanden had ze hem betaald, maar dat was maar 150 of 200 euro. Dat was om een vertrouwensband op te bouwen. Hij had haar gesmeekt om geld voor een nieuwe gsm maar had niets gekregen. R.Z. betaalde cash en hij had dan enkel eten gekocht. Als ze werkten, moesten ze zelf voor eten zorgen. Eén keer had ze 50 euro gestort op zijn rekening. Ze waren eens een muur aan het afbreken en toen was de muur op hem gevallen. Ze had hem dan wel pijnstillers gegeven. Ze zei dat in België mensen niet veel medicatie nemen en dat ze enkel pijnstillers hebben. Kleine kwetsuren hoorden bij het werk. Meestal aten ze 's middags niet omdat ze geen tijd kregen om te eten. Soms kregen ze geen tijd om 's morgens te eten, dan zei ze dat ze in de camionette moesten eten. Ze moesten zich in de camionette leggen zodat niemand hen zou zien. R.Z. bedreigde hem toen hij zei dat ze naar de politie zouden gaan. Ze zei dat ze alle schuld op hem zou steken. Ze sliepen in de huizen waar ze werkten. Ze sliepen op de grond. Hij verbleef met W.R., M.S. en A.S.. Ze kregen geen enkele bescherming om te werken. Hij voelde zich 100% misbruikt. Ze moesten veel werken, kregen geen verlof, geen ziektedagen. Ze werden ook niet betaald. Eten kregen ze ook niet en ze had-den geen slaapplaats. Werkkledij kregen ze ook niet, ze moesten werken in hun eigen kleren. De kleine kwetsuren hoorden erbij, de zware verwonding aan zijn been, deed nog altijd pijn. Het was heel trau-matisch dat toen hij ziek was ze boos werd dat hij niet kon komen werken. Hij dacht dat het een be-dreiging was maar ze had zijn kleren van de tweede verdieping gegooid en hem uit het huis geduwd. Hij was dan naar een centrum gegaan en had kleren gevraagd omdat hij geen kleren had. Hij vroeg dan via Whatsapp om zijn geld maar kreeg het niet.

6.10. Op 10 januari 2023 verhoorden de verbalisanten G.S. (PV 100321/2023 van 10 januari 2023). Zij verklaarde samengevat het volgende.

Zij was op 30 januari 2020 in België aangekomen. Ze leerden R.Z. kennen via een ge-meenschappelijke vriend. Haar man was voor haar beginnen werken. Zij kon in het restaurant werken dat R.Z. zou openen aan de Boomsesteenweg. Haar man kon helpen met verbouwings-werken. R.Z. vertelde dat het veel kostte om alles te regelen van de blauwe kaart, de arbeidscontracten,… Zij beloofde dat als zij al die kosten betaald had, zij vanaf dan een loon zouden krijgen. Zij betaalden 2.000 euro om dat in orde te brengen. Haar man werkte in juli 2021 en die maand had hij niets ontvangen. Haar man had dus een maand voor niets gewerkt terwijl zij 2.000 euro cash hadden betaald. Zij overhandigde een contract om te gaan werken in het restaurant dat moest geo-pend worden. Ze had daar uiteindelijk niet gewerkt. Ze ging naar de verschillende bouwwerven om afval te sorteren. Ze deed dat samen met M.N.. Ze wist niet wat er in het contract stond. Ze had verschillende werken uitgevoerd: afval sorteren, koken, kuisen,… voor de BV K.. Ze mocht op tijd haar kinderen gaan afhalen en dan thuis nog werken voor R.Z., zoals hout schoon-maken, koken voor de werknemers,… Ze werd nooit betaald. R.Z. vond dat ze financieel gesteund werden door Fedasil en dat ze dus maar geduldig moesten zijn want ze kregen via die weg al een loon.

6.11. R.E. (zie tenlastelegging E4) verklaarde in zijn verhoor van 10 januari 2023 (zie PV 100360/2023) samengevat het volgende.

Hij kende R.Z.. Ze was een oplichtster en in de periode dat hij haar leerde kennen was ze met van alles bezig. Hij werkte anderhalve maand voor haar. Zij was de baas van de BV U.. Elke keer als hij belde voor betalingen, begon ze te schelden. Hij werkte van 7u30 tot 22u 's avonds. Hij had nooit iets gekregen.

6.12. A.H. verklaarde in zijn verhoor van 24 januari 2023 (tenlastelegging E2) samengevat het volgende.

Oorspronkelijk beloofde R.Z. dat zij hem en zijn vriend een huis zou geven. Uiteindelijk mochten ze één verdieping van een huis van haar huren, maar dan moest hij eerst voor haar werken en de woning renoveren. Ze stelde voor dat hij voor haar zou werken aangezien hij geen drie maanden voor de waarborg kon betalen. Hij was ongeveer op 15 augustus 2021 voor haar beginnen werken. Uiteindelijk kreeg hij voor al zijn werk maar 750 euro (hij toonde de verbalisanten een schermafbeelding met de betaling van 750 euro op). Hij was een soort joker voor haar. Hij moest van alles doen: chauffeur zijn, parket en laminaat leggen. Hij had alles voor haar gedaan behalve leidingen leggen. Hij werkte veel in Sint-Niklaas, in 3 huizen in Hamme, in 4 huizen in Antwerpen, in Kapellen in 1 huis. De afspraak was dat hij 120 euro per dag zou krijgen voor 8 uren werk. Maar in werkelijkheid werkte hij 12 tot 14 uur per dag en werd hij nooit betaald. Hij moest om 6u 's morgens vertrekken en stopte rond 22 à 23u 's avonds. Uiteindelijk had ze hem nooit betaald. Hij had nooit een contract gekregen. Hij werkte 7 dagen op 7. Eén dag was hij eens vroeger gestopt, om 12u omdat hij die dag een interview had waar hij naartoe moest. R.Z. liet hem werken in de eigen kledij, ze voorzag geen beschermende kledij. Zij liet veel Afghanen komen van een opvangcentrum om hen te laten werken. Ze gaf hen geen eten. Hij leenden hen dan 20 euro om eten voor hen te kopen. Ze had zijn rijbewijs genomen om een kopie te nemen maar hij kreeg zijn rijbewijs nooit terug. Het was al de tweede keer in zijn leven dat hij zo misbruikt werd. Hij begreep niet hoe hij telkens in een dergelijke situatie kwam.

6.13. M.N. (zie zaak met referte II) verklaarde in haar verhoor van 11 augustus 2023, sa-mengevat, dat zij in 2018 naar België gekomen was.

Zij was van 1 juli 2021 tot en met 31 juli 2021 ingeschreven als werknemer bij de BV U.. Haar taak was nooit heel erg duidelijk, ze zou chef-kok worden van een restaurant dat R.Z. zou openen. Ze had daar alles gedaan behalve chef-kok zijn: kuisen, voor de hond zorgen, voor de dochters van R.Z. zorgen, voor de arbeiders koken, als chauffeur werken. Als chauffeur moest ze om 6u 's morgens van Sint-Niklaas naar Antwerpen rijden om de arbeiders op te halen en af te zetten aan de huizen waar R.Z. werken deed. 's Middags moest ze dan eten gaan brengen en 's avonds moest ze de arbeiders dan terug gaan ophalen. Ze ontving haar instructies van R.Z.. Ze werkte van 6u 's morgens tot 12u 's nachts. R.Z. betaalde niet. Eerst was de afspraak dat ze tussen 9 à 11 euro per uur ging betalen. Daarna betaalde ze 2 euro per uur "omdat ze toch niets deden". R.Z. zei dat ze hen in het opvangcentrum ook maar 2 euro per uur betaalden zodat zij hetzelfde ging betalen. Ze werd niet betaald. Ze moest geen huur betalen. Ze had één kamer gekregen waar een bed en een kast stond. Qua eten kregen zij meestal producten die over datum waren. Als ze naar geld vroeg, werd R.Z. agressief. Hetgeen R.Z. gedaan had, zou voor altijd een litteken blijven.

3.1.3 Verhoor van de beklaagde

7. De beklaagde werd verschillende malen verhoord. De verbalisanten verhoorden haar het laatst op 9 december 2022 (zie PV NPV 112234.2022).

Zij ontkende de aantijgingen. Zij wilde enkel helpen. Ze verklaarde dat zij geen enkele persoon tewerkgesteld had in de bouwsector, dat zij niet instond voor het uitvoeren van allerhande werken op verschillende locaties, ook niet wanneer de verbalisanten haar confronteerden met een factuur die op haar gsm stond voor werken die uitgevoerd werden. Ook na confrontatie met de resultaten van de telefoontaps en de uitlezing van de gsm bleef zij bij haar verklaring.

3.2 Bespreking van de schuldvraag

3.2.1 Nummering van de tenlasteleggingen

8. De rechtbank nummert de tenlasteleggingen als volgt:

A. tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning :

te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 27 mei 2018 tot 30 september 2022, meermaals (in de periodes zoals hierna aangeduid), en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

als werkgever, aangestelde of lasthebber arbeid heeft doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België;

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: vijf

namelijk:

1. A.S. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 1/8/2022 tot 30/9/2022
2. F.B., van de Afghaanse nationaliteit, geboren te (...) op (...), in de periode van 1/1/2019 tot en met 4/4/2019
3. W.R., van de Afghaanse nationaliteit, geboren te (...) op (...), in de periode van 01/03/2022 tot 13/9/2022
4. B.R., van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 27/5/2018 tot 10/9/2022, gedurende een niet nader bepaalde periode
5. N.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 15/02/2021 tot en met 30/3/2022, gedurende een niet nader bepaalde periode

B. Geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding

te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 3 oktober 2017 tot 1 augustus 2022, meermaals (op de hierna bepaalde data), en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat;

aantal personen tewerkgesteld met miskenning van deze bepalingen: veertien,

namelijk:

1. A.S., geboren op (...), op 01/08/2022
2. A.H., geboren te (...) op (...), op 15/08/2021

3. B.H., geboren te (...) op (...), op 3/10/2017
4. R.E., geboren op (...), tussen 21/06/2021 en 07/07/2021 op niet nader bepaald tijdstip,
5. F.B., geboren te (...) op (...), tussen 01/01/2019 en 31/01/2019 op een niet nader bepaald tijdstip,
6. G.S., geboren op (...), op 02/08/2021,
7. M.A., geboren te (...) op (...), op 01/10/2021,
8. L.M., geboren op (...), tussen 15/03/2018 en 15/04/2018 op niet nader bepaald tijdstip
9. W.R., geboren te (...) op (...), tussen 01/03/2022 en 30/04/2022, op niet nader bepaald tijdstip
10. S.N., geboren te (...) op (...), tussen 07/05/2018 en 21/05/2018 op niet nader bepaald tijdstip
11. B.R., van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), op 27/05/2018
12. N.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 15/02/2021 tot 31/3/2021, op niet nader bepaald tijdstip
13. Niet-geïdentificeerde werknemer, op 23/02/2018,
14. Niet-geïdentificeerde werknemer, op 23/02/2018,

C. Loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 3 oktober 2017 tot 30 september 2022, meermaals (voor de hierna vermelde periodes), en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was;

aantal personen tewerkgesteld met miskenning van deze bepalingen: veertien, namelijk:

1. A.S., geboren op (...), op 01/08/2022
2. A.H., geboren te (...) op (...), op 15/08/2021
3. B.H., geboren te (...) op (...), op 3/10/2017
4. R.E., geboren op (...), tussen 21/06/2021 en 07/07/2021 op niet nader bepaald tijdstip,
5. F.B., geboren te (...) op (...), tussen 01/01/2019 en 31/01/2019 op een niet nader bepaald tijdstip,
6. G.S., geboren op (...), op 02/08/2021,
7. M.A., geboren te (...) op (...), op 01/10/2021,
8. L.M., geboren op (...), tussen 15/03/2018 en 15/04/2018 op niet nader bepaald tijdstip
9. N.T., geboren op (...), in de periode van 27/04/2020 tot 20/06/2020
10. W.R., geboren te (...) op (...), tussen 01/03/2022 en 30/04/2022, op niet nader bepaald tijdstip
11. S.N., geboren te (...) op (...), tussen 07/05/2018 en 21/05/2018 op niet nader bepaald tijdstip
12. M.S., geboren te (...) op (...), in de periode van 01/06/2021 tot 01/09/2022,
13. B.R., van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), op 27/05/2018
14. N.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 15/02/2021 tot 31/3/2021, op niet nader bepaald tijdstip

EN BIJ SAMENHANG met tenlasteleggingen A, B, C en D,

E. Mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden

te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 3 oktober 2017 tot 30 september 2022, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet;

het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met betrekking tot de volgende personen (veertien) in de volgende periodes:

1. A.S., geboren op (...), op 01/08/2022
2. A.H., geboren te (...) op (...), op 15/08/2021
3. B.H., geboren te (...) op (...), op 3/10/2017
4. R.E., geboren op (...), tussen 21/06/2021 en 07/07/2021 op niet nader bepaald tijdstip,
5. F.B., geboren te (...) op (...), tussen 01/01/2019 en 31/01/2019 op een niet nader bepaald tijdstip,
6. G.S., geboren op (...), op 02/08/2021,
7. M.A., geboren te (...) op (...), op 01/10/2021,
8. L.M., geboren op (...), tussen 15/03/2018 en 15/04/2018 op niet nader bepaald tijdstip
9. N.T., geboren op (...), in de periode van 27/04/2020 tot 20/06/2020
10. W.R., geboren te (...) op (...), tussen 01/03/2022 en 30/04/2022, op niet nader bepaald tijdstip
11. S.N., geboren te (...) op (...), tussen 07/05/2018 en 21/05/2018 op niet nader bepaald tijdstip
12. M.S., geboren te (...) op (...), in de periode van 01/06/2021 tot 01/09/2022,
13. B.R., van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), op 27/05/2018 _
14. N.R. van de Afghaanse nationaliteit, geboren op (...), in de periode van 15/02/2021 tot 31/3/2021, op niet nader bepaald tijdstip

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

3.2.2 Aanpassing van de wetgeving – toepassing van artikel 2 van het Strafwetboek

9. De rechtbank stelt vast dat bij wet van 15 mei 2024 houdende wijziging van het sociaal strafrecht en diverse arbeidsrechtelijke bepalingen (B.S. 21 juni 2024) een aantal wijzigingen werden aangebracht aan het Sociaal Strafwetboek. Deze wet is in werking getreden op 1 juli 2024.

Artikel 162 Sociaal Strafwetboek bepaalt nu:

"Met een sanctie van niveau 2 wordt bestraft de werkgever, zijn aangestelde of lasthebber die:
(...)
2° zich door de leden van zijn personeel alle of een deel van de aanvullende bijdragen doet terugbetalen die de werkgever verschuldigd is, met toepassing van de wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, gecoördineerd op 19 december 1939;
3°(...)

Met een sanctie van niveau 3 wordt bestraft de werkgever, zijn aangestelde of lasthebber die:
1° het loon van de werknemer niet heeft uitbetaald of het niet geheel of gedeeltelijk heeft uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar is;
2° de vrijheid van de werknemer om naar goeddunken over zijn loon te beschikken, op enigerlei wijze heeft beperkt;
3° het verschuldigd vakantiegeld niet geheel of gedeeltelijk heeft uitbetaald of het niet heeft uitbetaald binnen de termijn en volgens de reglementaire voorschriften opgelegd bij de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie van de werknemers, gecoördineerd op 28 juni 1971.

De sanctie is van niveau 4 wanneer enerzijds het in de betrokken sector toepasselijk minimumloon niet wordt uitbetaald aan de werknemer - of in geval van deeltijdse arbeid het gedeelte van het minimumloon dat in verhouding is verschuldigd - of niet wordt uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar is, en er, anderzijds, samenloop is met twee of meerdere inbreuken bedoeld bij de artikelen 138, 140 tot 142, 156, 157, 163, tweede lid, 165 tot 167, 169, 181, 181/1, 182, 184/1, 184/1/1, 184/1/2, 188/2, 188/2/1, 188/2/3, 226 of 233, § 1, 1°.

Voor de in dit artikel bedoelde inbreuken wordt de geldboete vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers"

Artikel 181, §1, eerste lid, 1° SSW werd niet gewijzigd. Wel werd (het maximum van) de straf verhoogd.

10. Artikel 12/1 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers werd eveneens aangepast door het decreet van 27 oktober 2023 tot wijziging van de toezichts- en handhavingsbepalingen in het beleidsdomein Werk en Sociale Economie (met inwerkingtreding op 1 januari 2024), in die zin dat de woorden "*bij de inbreuk betrokken buitenlandse onderdanen*" vervangen werd door de woorden "*buitenlandse onderdanen op wie de inbreuk betrekking heeft*". Het gaat hier duidelijk enkel om een verduidelijking die verder niets verandert aan de strafbaarstelling of aan de strafmaat.

11. De rechtbank stelt vast dat de feiten voorwerp van de tenlastelegging A, B, C (zaak met referte I) en A (zaak met referte II) op heden nog steeds strafbaar zijn en dat met een strengere maximumstraf.

Gelet op het verbod op een retroactieve toepassing van de strengere strafwet, zal de rechtbank, in het geval van een bewezenverklaring, een straf bepalen op grond van de wettelijke bepalingen zoals van toepassing op het tijdstip waarop de feiten werden gepleegd.

3.2.3 Tenlasteleggingen

12. De beklaagde moet zich voor de rechtbank verantwoorden voor volgende misdrijven, te Hamme, Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk (zaak met referte I):

A. tewerkstelling van een buitenlandse onderdanen zonder verblijfsvergunning, in de periode van 27 mei 2018 tot 30 september 2022, met name van 5 werknemers;
B. geen of geen correcte Dimona-aangifte, in de periode van 3 oktober 2017 tot 1 augustus 2022, voor 14 personen;
C. het loon niet tijdig te betalen, in de periode van 3 oktober 2017 tot 30 september 2022, voor 14 werknemers;

D. oplichting in het sociaal strafrecht, in de periode van 3 oktober 2017 tot 30 september 2022;
E. mensenhandel, met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten en met verzwarende omstandigheden, met betrekking tot 14 personen;

In de zaak met referte II wordt de beklaagde gedagvaard wegens, te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk:

A. het loon niet tijdig te betalen, in de periode van 1 juli 2021 tot 31 juli 2021, voor één werknemer;
B. oplichting in het sociaal strafrecht, in de periode van1 juli 2021 tot 31 juli 2021;
C. mensenhandel, met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten en met verzwarende omstandigheden, met betrekking tot 1 persoon;

3.2.4 Tewerkstelling van 14 personen, waarvan 5 werknemers zonder verblijfsvergunning (tenlasteleggingen A en B van de zaak met referte I)

13. Krachtens de artikelen 4 t.e.m. 8 van het K.B. van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels (B.S. 20 november 2002) is elke werkgever verplicht om uiterlijk op het tijdstip dat de werknemer zijn arbeidsprestaties aanvat, de gevraagde gegevens te melden.

14. De rechtbank acht de feiten van de tenlastelegging B (van de zaak met referte I) bewezen in hoofde van de beklaagde.

De rechtbank verwijst hiervoor naar wat uiteengezet werd in het feitenrelaas en in het bijzonder naar de volgende elementen waaruit, samengenomen, de schuld van de beklaagde aan de voormelde feiten zonder enige twijfel blijkt:

- de overeenstemmende verklaringen van de betrokkenen. Zij verklaarden allemaal dat zij ongeveer 12u per dag moesten werken, 6 of 7 dagen op 7, nauwelijks of niet betaald werden en gehuisvest werden in erbarmelijke omstandigheden. Allen duidden zij de beklaagde aan als diegene die hen rekruteerde, afspraken maakte over het uit te voeren werk, het loon (dat zij nooit betaalde), de instructies gaf en besliste over de betaling van het loon;

- de herkenning van de plaatsen door de betrokken werknemers wanneer de verbalisanten hen foto's voorlegden van de woningen waar zij gewerkt hadden;

- het werkmateriaal dat de politie aantrof wanneer zij in één van de woningen (van de beklaagde) gingen waar een werknemer verbleef;

- de foto's aangetroffen op de gsm-toestellen van de betrokken werknemers waaruit blijkt dat zij bouwwerkzaamheden uitvoerden voor de beklaagde;

- de informatie uit de tapmaatregel en de uitlezing van haar gsm-toestel.

  De rechtbank verwijst onder meer naar de samenvatting van de gesprekken van de beklaagde (zie Karton II, I.4 Opsporingsonderzoek, stuk 50 van het strafdossier) waarin zij instructies gaf over de bouwwerken die moeten uitgevoerd worden, waarin zij instructies gaf om bepaalde arbeiders 50 euro te betalen en waarin zij tegen M.S. zei dat hij zijn geld niet zou krijgen indien hij zijn werk van die dag niet afwerkte.

  Op haar gsm vonden de speurders foto's terug van arbeiders die voor haar bouwwerkzaamheden uitvoerden en daarnaast ook offertes en facturen voor de uitgevoerde werken (zie onder

meer de bijlagen aan haar herverhoor van 29 november 2022, Karton II, I.4 Opsporingsonderzoek, stuk 50 van het strafdossier; zie ook de uitgebreide resultaten van de uitlezing van haar gsm, Karton II, I.4 Opsporingsonderzoek, stuk 29 van het strafdossier);

- de (gedeeltelijke) betalingen die de beklaagde toch deed aan verschillende in de tenlastelegging vermelde personen voor de geleverde prestaties. Zij betaalde verschillende personen een minimaal gedeelte van het loon, waarmee zij impliciet erkende dat zij prestaties voor haar leverden.

15. De gezagsrelatie, op grond waarvan tot een arbeidsovereenkomst kan worden besloten en elke andere overeenkomst moet worden uitgesloten, dient te worden beoordeeld aan de hand van de algemene criteria die thans zijn opgenomen in de Arbeidsrelatiewet, meer bepaald in artikel 333 van die wet, zijnde de wil van de partijen die in hun overeenkomst wordt uitgedrukt, de vrijheid van organisatie van de werktijd, de vrijheid van de organisatie van het werk en de mogelijkheid om een hiërarchische controle op dat werk uit te oefenen.

Hier moet rekening gehouden worden met het feit de activiteiten die de betrokkenen uitvoerden gericht waren op werken in onroerende staat. In dat geval zijn er ook specifieke criteria van toepassing zoals voorzien in artikel 334 en artikel 337/2 van de Arbeidsrelatiewet en nader bepaald in het Koninklijk besluit van 7 juni 2013 tot uitvoering van artikel 337/2, § 3, van de programmawet (1) van 27 december 2006 wat betreft de aard van de arbeidsrelaties die bestaan in het kader van de uitoefening van sommige onroerende werkzaamheden.

Artikel 2 van het KB van 7 juni 2013 stelt dat de criteria bedoeld in artikel 337/2, § 1, van de arbeidsrelatiewet worden vervangen als volgt:

a. ontstentenis, in hoofde van diegene die de werkzaamheden uitvoert, van enig financieel of economisch risico, zoals dit onder meer het geval is:
   - bij ontstentenis van een persoonlijke en substantiële investering in de onderneming met eigen middelen, of,
   - bij ontstentenis van persoonlijke aansprakelijkheid, die geen betrekking heeft op bedrog, een zware fout of een lichte gewoonlijke fout, in voorkomend geval met name beoordeeld in functie van het bestek of van iedere andere verbintenis ten aanzien de gerealiseerde werken;

b. ontstentenis, in hoofde van diegene die de werkzaamheden uitvoert, van verantwoordelijkheid en beslissingsmacht aangaande de financiële middelen van de onderneming, zoals dit onder meer het geval is inzake de uitgaven, ontvangsten, investeringen of aanwending van de al dan niet eigen middelen van de onderneming;

c. ontstentenis, in hoofde van diegene die de werkzaamheden uitvoert, van beslissingsmacht over het aankoop- en prijsbeleid van de onderneming of van vrijheid in het identificeren van mogelijke klanten, het onderhandelen of het afsluiten van contracten;

d. de garantie op betaling van een vaste vergoeding, ongeacht de bedrijfsresultaten of de omvang van de prestaties geleverd door diegene die de werkzaamheden uitvoert. Voor de toepassing van dit criterium mag geen rekening gehouden worden met vaste voorschotten om materiaal en grondstoffen aan te kopen;

e. het ontbreken van de mogelijkheid om voor de uitvoering van het overeengekomen werk personeel aan te werven of zich te laten vervangen;

f. het zich niet voordoen als een onderneming ten overstaan van andere personen of van zijn medecontractant, zoals met name het geval is wanneer geen gebruik wordt gemaakt van bepaalde zichtbare elementen die kenmerkend zijn voor de onderneming, zoals logo's, belettering op voertuigen, uithangborden of publicitaire slogans;

g. werken hoofdzakelijk of gewoonlijk voor één medecontractant;

h. werken in ruimtes die zich buiten de werf bevinden of met materiaal waarvan men geen eigenaar of huurder is, zoals met name het geval is wanneer gewerkt wordt in ruimtes die aangewend worden als opslag- of werkplaats, of met voertuigen, materieel of gereedschap waarvan de uitvoerder van de werken geen eigenaar is, die hij niet heeft geleased of die hem door de medecontractant werden ter beschikking gesteld;

i. niet onafhankelijk werken ten overstaan van de werkploegen van de medecontractant of van de onderneming waarin de uitvoerder van de werken de hoedanigheid van werkende vennoot heeft.

Wanneer uit de analyse hiervan blijkt dat meer dan de helft van deze criteria zijn vervuld, geldt een weerlegbaar vermoeden dat er sprake is van een arbeidsovereenkomst.

16. De betrokkenen verklaarden allemaal dat zij de instructies van de beklaagde kregen. Zij hadden geen enkele inspraak. Het was de beklaagde die bepaalde wanneer ze welk werk moesten uitvoeren. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat zij het werk onder gezag van de beklaagde uitoefenden.

In conclusie en ter terechtzitting van 28 januari 2025 betwistte de beklaagde de tenlasteleggingen ook niet.

17. De gezagsrelatie, op grond waarvan tot een arbeidsovereenkomst kan worden besloten en elke andere overeenkomst moet worden uitgesloten, dient, zoals hierboven al uiteengezet, te worden beoordeeld aan de hand van de algemene criteria die thans zijn opgenomen in de Arbeidsrelatiewet, meer bepaald in artikel 333 van die wet, zijnde de wil van de partijen die in hun overeenkomst wordt uitgedrukt, de vrijheid van organisatie van de werktijd, de vrijheid van de organisatie van het werk en de mogelijkheid om een hiërarchische controle op dat werk uit te oefenen en de specifieke criteria zoals vervat in artikel 337/2 van de Arbeidsrelatiewet en nader bepaald in het Koninklijk besluit van 7 juni 2013 tot uitvoering van artikel 337/2, § 3, van de programmawet (I) van 27 december 2006 wat betreft de aard van de arbeidsrelaties die bestaan in het kader van de uitoefening van sommige onroerende werkzaamheden.

Het komt aan het openbaar ministerie toe om het bewijs te leveren dat alle constitutieve elementen van het misdrijf vervuld zijn (vgl. Cass. 11 december 1984, *Arr. Cass.* 1984-85, nr. 227). Dat geldt ook voor de twee niet-geïdentificeerde werknemers (de tenlastelegging B13 en B14). In die zin moet het openbaar ministerie het bewijs leveren dat:
- die twee niet-geïdentificeerde personen aan het werk waren voor de beklaagde én
- dat die samenwerking in uitvoering van een arbeidsovereenkomst, dus onder gezag plaatsvond.

Het openbaar ministerie verwijst wat dat betreft naar de verklaring van Y.M.van 28 septem-ber 2018 (zie navolgend PV, stuk 10 van het strafdossier). Hij verklaarde dat hij zijn woning verhuurde aan de beklaagde en dat zij hier dan renovaties zou in uitvoeren in ruil voor een lagere huur. Hij ver-klaarde dat er een Afrikaanse en een Tunesische man zouden gewerkt hebben en dat zij hem zouden gezegd hebben dat ze van de kampen kwamen en 25 à 30 euro per dag kregen voor de werken. Voor het overige is er niets bekend over die twee personen en werd daar ook geen verder onderzoek naar gevoerd. De betrokken personen konden niet (met zekerheid) gevat en dus verhoord worden. Er kon

dan ook geen onderzoek gebeuren naar de al dan niet aanwezigheid van een arbeidsrelatie als werkgever-werknemer zoals voorzien in de arbeidsrelatiewet. Bijgevolg bestaat hier minstens twijfel over het feit dat de niet-geïdentificeerde personen voor de beklaagde gewerkt hebben en dat er dan sprake was van een tewerkstelling onder gezag.

De politie ondervroeg ook L.M. en S.N. over de tewerkstelling onder gezag die zij uitvoerden voor de beklaagde. Zij hadden het hier over renovatiewerken die zij in Antwerpen gedaan hadden. Er bestaat dus twijfel of zij het niet waren die de renovatiewerken hebben uitgevoerd in de woning van Y.M.. Die twijfel moet in het voordeel van de beklaagde spelen. De recht-bank spreekt de beklaagde dan ook vrij voor de tenlastelegging B13 en B14.

18. Het staat bijgevolg vast dat de beklaagde als werkgever moet beschouwd worden en de betrokken 12 werknemers derhalve Dimona moest melden, wat zij niet gedaan heeft. De feiten van de tenlastelegging B in hoofde van de beklaagde staan dan ook vast en de rechtbank zal haar hiervoor veroordelen.

19. De rechtbank beschouwt haar als werkgever van de betrokkenen zodat de feiten van de tenlastelegging haar kunnen worden toegerekend.

20. De arbeidsauditeur vroeg de verblijfssituatie op van de betrokkenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde in een e-mail van 3 juli 2024 dat zij niet beschikten over een recht op een verblijf van meer dan drie maanden of vestiging in België (zie het stuk 2, kaft Aanvullend onderzoek (stukken na dagvaarding)).

Wat A.S. (A1) betreft, deelde de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat hij in de periode van 1 augustus 2022 tot 30 september 2022 over een recht op verblijf beschikte. In die periode mocht hij ook werken. De verzoekers die internationale bescherming aanvragen en die vier maanden na hun verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, nog geen betekening hebben ontvangen van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot afwijzing van het verzoek, hebben het recht om te werken (zie art. 18 van het Koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden). A.S. diende zijn verzoek tot internationale bescherming in op 25 november 2021 zonder dat nadien (binnen vier maanden) een negatieve beslissing volgde. Bijgevolg was voor hem geen sprake van een tewerkstelling in strijd met de wet van 30 april 1999. Dat is ook wat de e-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt. Van een tewerkstelling in strijd met de wet van 30 april 1999 is in zijn hoofde bijgevolg geen sprake.

21. De rechtbank acht de beklaagde dan ook schuldig aan de feiten van de tenlastelegging A2 tot en met A5 en zal haar hiervoor veroordelen.

Zij zal de beklaagde vrijspreken voor de tenlastelegging A1.

3.2.5 <u>Niet (tijdig) betalen van het loon (tenlastelegging C van de zaak met referte I en tenlastelegging A van de zaak met referte II)</u>

22. De beklaagde betaalde de onder de tenlastelegging A vermelde personen amper enig loon uit. In de mate dat zij wel enig loon betaalde, zal de rechtbank hiermee rekening houden bij de beoordeling van de burgerlijke vorderingen. In ieder geval staat het vast dat zij het loon niet of niet tijdig betaalde.

23. De beklaagde betwistte de tenlastelegging C (zaak referte I) en A (zaak met referte II) niet zodat de rechtbank haar hiervoor zal veroordelen.

3.2.6 Oplichting in het sociaal strafrecht (tenlastelegging D van de zaak met referte I en tenlastelegging B van de zaak met referte II)

24. De beklaagde deed de werknemers geloven dat zij reguliere arbeid presteerden, al dan niet voor een vennootschap waarin zij niet eens betrokken was, of beloofde hen dat zij een dergelijke arbeidsovereenkomst zouden krijgen.

De rechtbank verwijst hiervoor naar de diverse, hierboven beknopt aangehaalde, verklaringen van de verschillende werknemers.

De betrokkenen werden nooit ingeschreven als werknemer. Door zo misbruik te maken van het vertrouwen van de betrokken werknemers, kon de beklaagde goedkope werkkrachten bekomen zonder dat zij enige socialezekerheidsbijdragen moest betalen.

25. De feiten van de tenlasteleggingen D (zaak referte I) en de tenlastelegging B (zaak met referte II) zijn dan ook bewezen en de rechtbank zal de beklaagde hiervoor veroordelen.

3.2.7 Mensenhandel (tenlastelegging C van de zaak met referte II), met verzwarende omstandigheden (tenlastelegging E van de zaak met referte I)

26. Er is volgens artikel *433quinquies* van het Strafwetboek onder andere sprake van mensenhandel wanneer een persoon zich schuldig maakt aan de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Het misdrijf veronderstelt dus een concrete handeling (werving, vervoer, overbrenging, etc.) met een concrete bedoeling, die onder meer kan bestaan in het (willen) uitbuiten van arbeidskrachten. Het misdrijf mensenhandel is om die reden een misdrijf dat zich kenmerkt door een bijzonder opzet.

De rechtbank onderstreept dat er sprake kan zijn van het misdrijf mensenhandel wanneer is aangetoond dat in hoofde van de dader de bedoeling bestond om personen economisch uit te buiten, ook al is het door omstandigheden niet reëel en effectief gekomen tot een situatie van uitbuiting *(Parl. St.* Kamer 2004-2005, nr. 1560/1, 20; zie nuttig: Cass. 5 juni 2018, *NC* 2019, 541). Omgekeerd is het zo dat het misdrijf niet is voltrokken louter en alleen omdat er sprake is van het verrichten van arbeid in mensonwaardige omstandigheden. Het moet wel degelijk vaststaan dat in hoofde van de dader de bedoeling bestond om de betrokken personen in die omstandigheden aan het werk te zetten. Dit bijzonder opzet kan wel worden afgeleid uit de materiële feiten, zoals ze zich voordoen of hebben voorgedaan *(Parl. St.* Kamer 2004-2005, nr. 1560/1, 20; zie nuttig: Cass. 8 oktober 2014, *Arr.Cass.* 2014, 2103).

Dwang is geen constitutief bestanddeel van het misdrijf, doch slechts een verzwarende omstandigheid (zie nuttig: Rb. West-Vlaanderen (afd. Kortrijk) 23 oktober 2017, *RABG* 2019, 244). Toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting is zonder invloed op het bestaan van het misdrijf (zie artikel *433quinquies,* §1, 2de lid, van het Strafwetboek).

Bij de invoering van artikel *433quinquies* van het Strafwetboek benadrukte de wetgever dat het loutere feit dat een tewerkstelling niet in overeenstemming is met de (toepasselijke) sociale wetgeving op zich niet gelijkstaat met het verrichten van arbeid in strijd met de menselijke waardigheid. Zwartwerk, of zelfs de illegale tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan, vereenzelvigt zich dus niet zomaar met economische uitbuiting via arbeid *(Parl. St.* 2004-2005, nr. 1560/1, 19).

Volgens de wetgever kunnen de volgende elementen wijzen op mensonwaardige omstandigheden:

- een loon dat kennelijk niet in verhouding staat tot het zeer grote aantal verrichte arbeidsuren, eventueel zonder rustdag, of het verstrekken van niet-betaalde diensten, met als maatstaf het gemiddeld maandelijks minimuminkomen zoals bedoeld in een in de Nationale Arbeidsraad gesloten collectieve arbeidsovereenkomst;

- arbeidsklimaat dat kennelijk niet in overeenstemming is met de normen opgelegd in de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

Dat artikel *433quinquies* van het Strafwetboek handelingen bestraft die bedoeld zijn om één of meerdere personen arbeid te laten verrichten in strijd met de menselijke waardigheid, kan volgens deze rechtbank in de Belgische rechtsorde niet los gezien worden van artikel 23 van de Grondwet dat bepaalt dat iedereen het recht heeft om een menswaardig leven te leiden, hetgeen inzonderheid ook de volgende rechten omvat:
– het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en op een billijke beloning;
– het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;
– het recht op sociale zekerheid;
– het recht op bescherming van de gezondheid.

Artikel 23 van de Grondwet verankert met andere woorden het beginsel dat arbeid waardig moet zijn. Arbeid is waardig wanneer deze kan worden verricht in omstandigheden van vrijheid, billijkheid en veiligheid (cf. Rapport van de directeur-generaal van de IAO, *Decent work,* Internationale Arbeidsconferentie, Geneve, 87ste sessie (1999)).

27. De rechtbank acht de feiten van de tenlastelegging C (zaak met referte II) en de tenlastelegging E (zaak met referte II) bewezen.

De rechtbank verwijst hiervoor naar de verschillende verklaringen van de betrokken werknemers. Zij werden uitgebuit, zelfs bedreigd om extreem lang te werken (werkdagen van meer dan 12u waren de regel), aan een hongerloon dat zelfs niet of amper betaald werd. De omstandigheden waarin zij moesten werken, waren in strijd met de menselijke waardigheid. Allen voelden ze zich misbruikt. Zij kwamen zelf van landen waar zij het al heel hard te verduren hadden en in België maakte de beklaagde dan nog eens schaamteloos gebruik van de betrokkenen als goedkope werkkrachten. Allen verklaarden zij dat wanneer zij toch eens om een betaling durfden te vragen, de beklaagde agressief werd. Toen A.S. ziek was, aarzelde de beklaagde niet om hem onmiddellijk buiten te gooien uit de woning waar de leefomstandigheden ronduit erbarmelijk waren. De slechte leefomstandigheden waarin de betrokkenen verbleven in de woningen van de beklaagde, waren zeker in strijd met de menselijke waardigheid en maken onderdeel uit van het constitutief bestanddeel van de tenlastelegging mensenhandel.

Er was bijgevolg voor de rechtbank zonder enige twijfel sprake van een tewerkstelling die in strijd was met de menselijke waardigheid door de veel te lage (soms zelfs onbestaande) verloning, de lange werkdagen, het gebrek aan sociale bescherming, de uitoefening van moreel geweld en de volledige afhankelijkheid wat betreft het vervoer en de slechte huisvestiging.

De beklaagde maakte hierbij misbruik van de precaire (administratieve) toestand van de betrokkenen. De beklaagde ging ook specifiek op zoek, in opvangcentra, naar de meest kwetsbaren: zij die de taal niet spraken en zich in een precaire verblijfssituatie bevonden. Zij wees verschillende slachtoffers erop dat zij niet naar de politie konden gaan omdat zij in de illegaliteit verkeerden.

De beklaagde betwistte de tenlastelegging niet in conclusie. Ook op de terechtzitting van 28 januari 2025 betwistte de beklaagde de tenlastelegging niet.

28. In die omstandigheden acht de rechtbank de tenlastelegging mensenhandel (tenlastelegging C, zaak met referte II) én ook de verzwarende omstandigheden bewezen ten aanzien van alle in de tenlastelegging E vermelde personen (zaak met referte I).

3.3 Straftoemeting

29. De in hoofde van de beklaagde bewezen verklaarde feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten samen bij toepassing van artikel 65 eerste lid van het Strafwetboek slechts één straf dient te worden opgelegd, met name de zwaarste.

30. De rechter bepaalt binnen de door de wet bepaalde grenzen onaantastbaar welke straffen en maatregelen en hun maat noodzakelijk zijn ter realisering van de doelstellingen die hij met de straftoemeting beoogt. Die doelstellingen kunnen onder meer bestaan in het uiten van de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht en van het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade, het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader en de bescherming van de maatschappij.

Hierbij houdt de rechtbank rekening met de persoonlijkheid van beklaagde zoals die blijkt uit haar strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent.

31. De feiten zijn bijzonder ernstig.

De beklaagde stelde verschillende personen aan het werk in de bouwsector zonder die te melden en de verschuldigde socialezekerheidsbijdragen te betalen. Zij betaalde hen amper enig loon voor de lange dagen waarop zij voor haar moesten werken. Zij had een totale minachting voor de betrokkenen. Wanneer zij niets meer deden dan betaling te vragen van de door hen geleverde prestaties, lachte zij hen uit en beledigde zij hen. Zij had geen enkel oog voor de leefomstandigheden waarin de betrokkenen moesten leven en werken. Zij zocht ook specifiek diegenen die zich in een bijzonder precaire toestand bevonden en gelet op hun administratieve toestand zelfs geen klacht zouden durven indienen. Voor de beklaagde waren de werkkrachten maar gebruiksvoorwerpen; als ze betaling eisten, gooide zij ze op straat. Zelfs wanneer een slachtoffer door ziekte uitviel, aarzelde ze niet om die buiten te gooien.

Terecht is de maatschappelijke verontwaardiging over mensenhandel, al dan niet met verzwarende omstandigheden, groot. De door de beklaagde aangerichte maatschappelijke schade is ook bijzonder groot. Door het inzetten van goedkope werkkrachten, zonder de betaling van enige socialezekerheidsbijdragen, ontnam ze de betrokkenen niet alleen de sociale bescherming waarop ze recht hadden, maar deed ze andere bouwfirma's die wel volgens de regels werken oneerlijke concurrentie aan.

Een principieel strenge bestraffing is noodzakelijk als maatschappelijke reactie op de bewezen feiten en ter herstel van de door de beklaagde veroorzaakte maatschappelijke schade.

32. **De beklaagde R.Z.** is 61 jaar oud. Zij werd al twaalfmaal veroordeeld, onder meer wegens verkeersovertredingen. In 2014 werd zij ook al veroordeeld voor sociaalrechtelijke inbreuken. Op 17 juni 2022 veroordeelde het hof van beroep te Antwerpen haar wegens een faillissementsmisdrijf tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie-uitstel.

33. De beklaagde verzocht de rechtbank om rekening te houden met de overschrijding van de redelijke termijn.

Elk individu heeft het recht om zijn zaak binnen een redelijke termijn beslecht te zien. De rechtbank oordeelt onaantastbaar of de redelijke termijn binnen dewelke een vervolgde persoon het recht heeft dat zijn zaak wordt berecht, is overschreden. Zij beoordeelt dit over de hele duur van de rechtspleging en neemt daartoe de concrete omstandigheden van de zaak in aanmerking, zoals de complexiteit van de zaak, de houding van de vervolgde persoon en de houding van de gerechtelijke overheid. De gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn moeten worden onderzocht, enerzijds vanuit het oogpunt van de bewijsvoering, en anderzijds vanuit het oogpunt van de straf.

Het aanvangspunt voor de berekening van de redelijke termijn is het tijdstip waarop een persoon het voorwerp uitmaakt van een beschuldiging, dit is vanaf het ogenblik dat hij in verdenking is gesteld of door kennisname van enige andere daad van het opsporings- of gerechtelijk onderzoek onder de dreiging van een strafvervolging leeft, waardoor hij verplicht is bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen de beschuldiging. Indien een strafvervolging tegen een beklaagde meerdere gedurende een zekere tijdsperiode gepleegde misdrijven tot voorwerp heeft, waarvan de rechter aanneemt dat ze werden gepleegd met eenzelfde misdadig opzet, vangt de redelijke termijn aan op het ogenblik waarop de beklaagde voor één of meerdere van die misdrijven wordt "beschuldigd" (vgl. Cass. 23 mei 2017, P.17.0186.N, *Arr.Cass* 2017, 1248; Cass. 13 februari 2018, P.17.0610.N, *Arr.Cass.* 2018, 343).

Wanneer de rechtbank vaststelt dat de redelijke termijn is overschreden, dient zij deze overschrijding te sanctioneren. Dit kan door de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken dan wel een straf op te leggen onder het wettelijk minimum of een straf uit te spreken die bij wet is bepaald maar die op een reële en meetbare wijze lager is dan die welke hij had kunnen opleggen. Dit belet evenwel niet dat de uitgesproken straf ruim boven het wettelijk minimum blijft (vgl. Cass. 8 juni 2016, P.16.0236.F, *Arr.Cass.* 2016, 1330).

De beklaagde werd op 22 oktober 2019 (zie het stuk 15, Karton I, I. Opsporingsonderzoek, van het strafdossier) voor het eerst verhoord. Op haar uitnodiging voor het verhoor stond dat het ging om feiten van "*mensenhandel met het oog op uitbuiting van werknemers met verzwarende omstandigheden – niet-aangeven arbeid/zwartwerk*". Vanaf dat ogenblik leefde ze dus onder de dreiging van strafvervolging, zodat dat verhoor geldt als het tijdstip waarop de berekening van de redelijke termijn aanvangt.

Op 26 november 2020 stelde de arbeidsauditeur een vordering tot gerechtelijk onderzoek in. Op 24 maart 2023 deelde de onderzoeksrechter het dossier mee. De vordering van de arbeidsauditeur dateert van 12 mei 2023. De raadkamer verwees de beklaagde op de zitting van 26 mei 2023 naar de correctionele rechtbank. Er volgde dan nog een bijkomende vordering op 27 juli 2023, waarna de raadkamer de beklaagde ook hiervoor naar de correctionele rechtbank verwees. Na het beroep hiertegen door de beklaagde, verwees de kamer van inbeschuldigingstelling de beklaagde bij arrest van 16 januari 2024 naar de correctionele rechtbank. De zaak werd hierop ingeleid op de zitting van 28 mei 2024, waar de zaak, na conclusietermijnen, voor de rechtbank behandeld werd op de zitting van 27 januari 2025.

De rechtbank is van oordeel dat hier dan ook sprake is van enige overschrijding van de redelijke termijn. Noch de complexiteit van de zaak, noch de houding van de beklaagde (die overigens enkel een ontvankelijk rechtsmiddel aanwendde tegen een beschikking van de raadkamer en vervolgens ook enkel conclusietermijnen vroeg) kunnen rechtvaardigen dat er sinds het verhoor van 22 oktober 2019 meer dan vijf jaar en vijf maanden verstreken zijn vooraleer de zaak behandeld werd.

34. Rekening houdend met de aard en de ernst van de feiten en met het strafverleden van beklaagde, doch anderzijds ook rekening houdend met de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn, zal de rechtbank de opgelegde gevangenisstraf geheel, met uitzondering van de ondergane voorlopige hechtenis, en de geldboete gedeeltelijk met uitstel opleggen.

Zonder overschrijding van de redelijke termijn zou de rechtbank een zwaardere effectieve gevangenisstraf hebben opgelegd. De beklaagde moet wel beseffen dat bij een nieuwe veroordeling het uitstel kan herroepen worden. Hopelijk werkt deze gedachte preventief.

35. De beklaagde wordt bovendien gelet op de ernst van de feiten overeenkomstig het artikel 433novies § 1 Sw. ontzet voor een termijn van 10 jaar uit alle in artikel 31, eerste lid Sw. genoemde rechten.

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

4.1 Uitgangspunten bij de beoordeling van de schadevergoeding

36. Krachtens de artikelen 1382 en 1383 van het (oud) Burgerlijk Wetboek is degene die door zijn schuld aan een ander schade berokkent, verplicht deze schade integraal te vergoeden, wat impliceert dat de benadeelde teruggeplaatst wordt in de toestand waarin hij zich zou hebben bevonden indien de schadeverwekkende daad waarover hij zich beklaagt, niet was gesteld.

Degene die schadevergoeding vordert, moet bewijzen dat er tussen de fout en de schade, zoals die zich heeft voorgedaan, een oorzakelijk verband bestaat; dit verband veronderstelt dat, zonder de fout, de schade zich niet had voorgedaan, zoals ze zich heeft voorgedaan.

37. Als algemeen uitgangspunt moet worden vooropgesteld dat de schadelijder recht heeft op een volledige schadevergoeding, wat impliceert dat deze herstel dient te krijgen in de toestand zoals die zou geweest zijn zonder de schadeverwekkende daad van de beklaagde. Er mag geen deel van de schade op hem blijven rusten. Maar anderzijds is het niet de bedoeling dat een slachtoffer zich zou verrijken door het schadegeval (vgl. T. Vansweevelt, B. Weyts, *Handboek Buitencontractueel Aansprakelijkheidsrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2009, 665). Bijgevolg moet de schade en niets anders dan de schade vergoed worden. De rechtbank dient die schade *in concreto* te begroten in die zin dat het herstel dus én volledig én juist én passend dient te zijn. Het bestaan van de voorgehouden schade moet echter noodzakelijk en ondubbelzinnig worden vastgesteld vooraleer het herstel nog maar te overwegen. Alleen het concrete verlies dat kan vastgesteld worden, mag in aanmerking genomen worden.

38. Er dient daarbij te worden van uitgegaan dat de bewijslast én van het bestaan én van de omvang van de schade principieel rust op de benadeelde, bewijs dat met alle middelen mag geleverd worden (artikelen 1382 en 1383 van het (oud) Burgerlijk Wetboek en voor zoveel als nodig artikel 8.4 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek). De feitenrechter apprecieert soeverein de bewijsmiddelen die worden aangewend om de voorgehouden schade te bewijzen.

39. De burgerlijke partijen die een schadevergoeding eisen, overeenstemmend met het achterstallig loon, hebben hierbij ook recht op de brutobedragen (zie Arbh. Brussel 18 mei 2015, *TBBR* 2016, 256). De benadeelde heeft recht op een volledige vergoeding van de geleden schade. Dat betekent dat brutobedragen moeten toegekend worden. Hierop zullen de burgerlijke partijen dan desgevallend belast worden. Wanneer hen nettobedragen zouden toegekend worden, zouden zij derhalve niet in de toestand geplaatst worden waarin zij zich bevonden hadden wanneer de beklaagde de misdrijven niet gepleegd had.

In tegenstelling tot wat de beklaagde in conclusie voorhoudt, is er bijgevolg geen reden om de verschuldigde socialezekerheidsbijdragen in te houden. Dat zou overigens ook in strijd zijn met artikel 26 van de RSZ-wet. Wat de belastingen betreft, zal het aan de burgerlijke partijen zijn om hier desgevallend belastingen op te betalen (de fiscale behandeling van de vergoedingen waar de burgerlijke partijen recht op hebben, behoort niet tot de bevoegdheid van de rechtbank).

40. Artikel 1, tweede lid, Tarief Rechtsplegingsvergoeding bepaalt: "*De bedragen worden vastgesteld per gerechtelijke band en ten aanzien van elke partij die door een advocaat wordt bijgestaan. Wanneer eenzelfde advocaat in eenzelfde gerechtelijke band verscheidene partijen bijstaat, wordt de rechtsplegingsvergoeding onder hen verdeeld.*"

Wanneer de burgerlijke partijen telkens een vordering instellen op basis van een andere tenlastelegging, bevinden zij zich voor de rechtbank niet in dezelfde rechtsband (vgl. Cass. 6 juni 2023, P.23.0558.N). Bijgevolg heeft iedere burgerlijke partij hier recht op een afzonderlijke rechtsplegingsvergoeding vanwege de beklaagde.

De rechtsplegingsvergoeding wordt bepaald op basis van de waarde van de vordering en niet op basis van het toegekende bedrag, tenzij die vordering kennelijk overdreven zou zijn. Dat is hier voor de rechtbank niet het geval zodat de rechtbank de rechtsplegingsvergoeding op basis van het gevorderde bedrag toekent.

Het beschikkingsbeginsel is niet van toepassing op de rechtsplegingsvergoeding (zie AR P.22.1448.N, 21 februari 2023) zodat de rechtbank ongeacht het gevraagde bedrag het correcte basisbedrag toekent.

41. M.A. , W.R., A.H., M.S., R.E., G.S., A.S., N.R. en M.N. stelden zich op de terechtzitting van 27 januari 2025 burgerlijke partij tegen de beklaagde.

Hun vorderingen zijn tijdig en regelmatig naar vorm. Zij zijn daarenboven gegrond op de tenlasteleggingen waarvoor beklaagde wordt vervolgd. De rechtbank verklaart die vorderingen ontvankelijk.

4.2 Vordering van M.A.

42. M.A. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleggingen B7, C7, D en E7 gerechtigd op vergoeding van de door hem geleden schade.

43. Hij begroot zijn schade als volgt:
kosten achternageloop: 150,00 euro;

- loonderving: minimumloon cat. IIa 18,549 euro x 397 dagen x 11 uren= 83.003,48 euro;
- overloon: 667,76 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 6.835,31 euro;
- getrouwheidspremies: 7.290,31 euro;
- - de al betaalde bedragen van 5.635,00 euro;
- morele schadevergoeding van 9.925,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 4.200,00 euro;

M.A. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 21 februari 2022.

44. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

45. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten. De burgerlijke partij hield bij de berekening van de werkdagen zelfs maar rekening met 6 dagen en trok er zelfs de feestdagen van af, terwijl het

niet blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde ze rust gunde op de feestdagen. De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.

46. Het is ook terecht dat de burgerlijke partij de betaling vordert van de getrouwheidspremies berekend op het brutobedrag zoals berekend op basis van de werkdagen.

47. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

48. De rechtbank kent M.A. de gevorderde loonderving dan ook, mede gelet op het gebrek aan verdere betwisting vanwege de beklaagde, toe.

49. De rechtbank is van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding die zij naar billijkheid begroot op 2.000 euro.

50. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna

4.3 bepaald. **<u>Vordering van W.R.</u>**

51. W.R. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleggingen A3, B9, C10, D en E10 gerechtigd op vergoeding van de door hem geleden schade.

52. Hij begroot zijn schade als volgt:
kosten achternageloop: 150,00 euro;
- loonderving: minimumloon cat. I 17,398 euro x 165 dagen x 11 uren= 31.577,37 euro;
- overloon: 626,33 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 2.679,29 euro;
- getrouwheidspremies: 2.841,96 euro;
- - de al betaalde bedragen van 1.040,00 euro;
- morele schadevergoeding van 4.125,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 2.800,00 euro;

W.R. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 7 juni 2022.

53. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

54. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten. De burgerlijke partij hield bij de berekening van de werkdagen zelfs maar rekening met 6 dagen en trok er zelfs de feestdagen van af, terwijl het niet blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde ze rust gunde op de feestdagen. De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.

55. Het is ook terecht dat de burgerlijke partij de betaling vordert van de getrouwheidspremies berekend op het brutobedrag zoals berekend op basis van de werkdagen.

56. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

57. De rechtbank is van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding, waarbij hij zijn schade staaft met een medisch attest, die zij naar billijkheid begroot op 750,00 euro.

58. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna

4.4 bepaald. **Vordering van A.A.**

59. A.A. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleggingen B2, C2, D en E2 gerechtigd op vergoeding van de door hem geleden schade.

60. Hij begroot zijn schade als volgt:
kosten achternageloop: 150,00 euro;
- loonderving: minimumloon cat. IIa 18,549 euro x 93 dagen x 11 uren= 20.700,68 euro;
- overloon: 667,76 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 1.446,82 euro;
- getrouwheidspremies: 1.863,06 euro;
- de al betaalde bedragen van 750 euro;
- morele schadevergoeding van 2.325,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 2.800,00 euro;

A.A. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 30 september 2021.

61. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

62. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten. De burgerlijke partij hield bij de berekening van de werkdagen zelfs maar rekening met 6 dagen en trok er zelfs de feestdagen van af, terwijl het niet blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde ze rust gunde op de feestdagen. De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.

63. Het is ook terecht dat de burgerlijke partij de betaling vordert van de getrouwheidspremies berekend op het brutobedrag zoals berekend op basis van de werkdagen.

64. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

65. De rechtbank is van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding die zij naar billijkheid begroot op 375,00 euro.

66. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna

4.5 bepaald. **Vordering van M.S.**

67. M.S. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleggingen C12, D en E12 gerechtigd op vergoeding van de door hem geleden schade.

68. Hij begroot zijn schade als volgt:

- kosten achternageloop: 150,00 euro;
- loonderving: minimumloon cat. I 17,398 euro x 72 dagen x 11 uren= 15.031,87 euro;
- overloon: 626,33 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 1.252,66 euro;
- getrouwheidspremies: 1.352,87 euro;
- de al betaalde bedragen van 650,00 euro;
- morele schadevergoeding van 2.050,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 1.540,00 euro;

M.S. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 2 augustus 2022.

69. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

70. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten. De burgerlijke partij hield bij de berekening van de werkdagen zelfs maar rekening met 6 dagen en trok er zelfs de feestdagen van af, terwijl het niet blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde ze rust gunde op de feestdagen. De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.

71. Het is ook terecht dat de burgerlijke partij de betaling vordert van de getrouwheidspremies berekend op het brutobedrag zoals berekend op basis van de werkdagen.

72. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

73. De rechtbank is tot slot van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding die zij naar billijkheid begroot op 300,00 euro.

74. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna bepaald.

4.6 <u>Vordering van R.E.</u>

75. R.E. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleg- gingen B4, C4, D en E4 gerechtigd op vergoeding van de door hem geleden schade.

76. Hij begroot zijn schade als volgt:
kosten achternageloop: 150,00 euro;
- loonderving: minimumloon cat. IIa 18,549 euro x 105 dagen x 11 uren= 29.214,68 euro;
- overloon: 667,76 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 2.365,00 euro;
- getrouwheidspremies: 2.629,32 euro;
- - de al betaalde bedragen van 300,00 euro;
- morele schadevergoeding van 2.625,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 2.800,00 euro;

R.E. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 20 augustus 2021.

77. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

78. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten. De burgerlijke partij hield bij de berekening van de werkdagen zelfs maar rekening met 6 dagen en trok er zelfs de feestdagen van af, terwijl het niet blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde ze rust gunde op de feestdagen. De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.

79. Het is ook terecht dat de burgerlijke partij de betaling vordert van de getrouwheidspremies berekend op het brutobedrag zoals berekend op basis van de werkdagen.

80. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

81. De rechtbank is van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding die zij naar billijkheid begroot op 500,00 euro.

82. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna bepaald.

4.7 Vordering van G.S.

83. G.S. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleggingen B6, C6, D en E6 gerechtigd op vergoeding van de door haar geleden schade.

84. Zij begroot zijn schade als volgt:
kosten achternageloop: 150,00 euro;
- loonderving: minimumloon cat. I 17,398 euro x 69 dagen x 11 uren= 10.804,16 euro;
- overloon: 240,09 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 1.052,58 euro;
- getrouwheidspremies: 972,37 euro;
- morele schadevergoeding van 1.725,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 1.540,00 euro;

G.S. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 10 september 2021.

85. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

86. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten. De burgerlijke partij hield bij de berekening van de werkdagen zelfs maar rekening met 6 dagen en trok er zelfs de feestdagen van af, terwijl het niet blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde ze rust gunde op de feestdagen. De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.

87. Het is ook terecht dat de burgerlijke partij de betaling vordert van de getrouwheidspremies berekend op het brutobedrag zoals berekend op basis van de werkdagen.

88. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

89. De rechtbank is van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding die zij naar billijkheid begroot op 425,00 euro.

90. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna bepaald.

4.8 Vordering van A.S.

91. A.S. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleggingen B1, C1 en E1 gerechtigd op vergoeding van de door hem geleden schade.

92. Hij begroot zijn schade als volgt:
kosten achternageloop: 150,00 euro;
- loonderving: minimumloon cat. I 18,549 euro x 53 dagen x 11 uren= 10.814,07 euro;
- overloon: 667,76 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 816,16 euro;
- getrouwheidspremies: 973,27 euro;
- - reeds ontvangen vergoeding: 250,00 euro;
- morele schadevergoeding van 1.325,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 1.540,00 euro;

A.S. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 31 augustus 2022.

93. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

94. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten. De burgerlijke partij hield bij de berekening van de werkdagen zelfs maar rekening met 6 dagen en trok er zelfs de feestdagen van af, terwijl het niet blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde ze rust gunde op de feestdagen. De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.
95. Het is ook terecht dat de burgerlijke partij de betaling vordert van de getrouwheidspremies berekend op het brutobedrag zoals berekend op basis van de werkdagen.

96. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

97. De rechtbank stelt wel vast dat A.S. terecht opmerkt dat hij onder looncategorie I valt als ongeschoolde arbeider die eenvoudige taken uitvoerde en dus recht had op een loon van 17,398 euro. Toch rekende hij de loonvordering op basis van een uurloon van 18,549 euro. Dat betekent dat hij recht heeft op de volgende vergoedingen:
- loon: 10.143,03 euro;
- overloon: 626,33 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 765,51 euro;

- getrouwheidspremies: 912,88 euro

98. De rechtbank is van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding, waarbij hij zijn schade staaft met een medisch attest, die zij naar billijkheid begroot op 500,00 euro.

99. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna bepaald.

4.9 Vordering van N.R.

100. N.R. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleggingen A5, B12, C14 en E14 gerechtigd op vergoeding van de door hem geleden schade.

101. Hij begroot zijn schade als volgt:
kosten achternageloop: 150,00 euro;
- loonderving: minimumloon cat. I 17,398 euro x 345 dagen x 11 uren= 66.025,41 euro;
- overloon: 626,33 euro;
- toeslag zaterdagwerk: 5.549,96 euro;
- getrouwheidspremies: 5.942,29 euro;
- - reeds ontvangen vergoeding: 5.400,00 euro;
- morele schadevergoeding van 8.625,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 4.200,00 euro;

N.R. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 7 sep-tember 2021.

102. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

103. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten. De burgerlijke partij hield bij de berekening van de werkdagen zelfs maar rekening met 6 dagen en trok er zelfs de feestdagen van af, terwijl het niet blijkt uit het strafdossier dat de beklaagde ze rust gunde op de feestdagen. De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.

104. Het is ook terecht dat de burgerlijke partij de betaling vordert van de getrouwheidspremies berekend op het brutobedrag zoals berekend op basis van de werkdagen.

105. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

106. De rechtbank is van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding, waarbij hij zijn schade staaft met een medisch attest, die zij naar billijkheid begroot op 1.750,00 euro.

107. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna bepaald.

4.10 Vordering van M.N.

108. M.N. is als rechtstreeks benadeelde van het feit onder de tenlasteleggingen A, B en C (zaak onder ref. II) gerechtigd op vergoeding van de door haar geleden schade.

109. Zij begroot haar schade als volgt:
kosten achternageloop: 150,00 euro;
- loonderving: volgens haar contract begroot op 14,80 euro x 62 dagen x 15 uren (volgens de verklaringen van M.N.) = 13.764,00 euro;
- morele schadevergoeding van 1.500,00 euro;
- rechtsplegingsvergoeding van 1.650,00 euro;

M.N. vordert de hogervermelde bedragen, te vermeerderen met de interesten vanaf 1 juli 2021.

110. De gevraagde kosten wegens achternageloop zijn redelijk begroot en kunnen dan ook worden toegekend.

111. Het is terecht dat de beklaagde opmerkt dat de exacte periodes van tewerkstelling en gepresteerde uren niet precies te bepalen zijn.

De rechtbank verwijst wat dat betreft wel naar de overeenstemmende verklaringen van alle slachtoffers die allen verklaarden dat zij 6 tot 7 dagen op 7 werkten.

De rechtbank meent dan ook dat het loon zoals berekend door de burgerlijke partij correct berekend is.

112. Hierboven zette de rechtbank al uiteen dat de burgerlijke partij recht heeft op brutobedragen en er dus geen reden is om enkel rekening te houden met de netto-inkomsten.

113. De rechtbank is van oordeel dat de voormelde burgerlijke partij recht heeft op een morele schadevergoeding, waarbij hij zijn schade staaft met een medisch attest, die zij naar billijkheid begroot op 400,00 euro.

114. De rechtbank kent de rechtsplegingsvergoeding toe zoals hierna bepaald.

4.11 Overige burgerlijke belangen

115. Omdat de door beklaagde gepleegde misdrijven mogelijk nog andere schade hebben veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerlijke belangen voor het overige ambtshalve aan, overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel wetboek van Strafvordering (art. 4 V.T.Sv.).

4.12 Ambtshalve veroordeling

116. Ingevolge de Wet van 15 mei 2024 houdende wijziging van het sociaal strafrecht en diverse arbeidsrechtelijke bepalingen (*B.S.* 21 juni 2024) dewelke in werking is getreden op 1 juli 2024 werd ook het artikel 236 Sociaal Strafwetboek gewijzigd in die zin dat de rechter wanneer deze een straf uitspreekt voorzien in artikel 162 en artikel 181 Sociaal Strafwetboek, of die de schuld vaststelt voor een inbreuk op deze bepalingen, én de benadeelde derden zich geen burgerlijke partij hebben gesteld, de schuldenaar van onbetaalde of gedeeltelijk onbetaalde bijdragen ambtshalve dient te veroordelen tot het betalen van de achterstallige bijdragen, de bijdrageopslagen en de verwijlinteresten.

Artikel 236 Sociaal Strafwetboek betreft een burgerrechtelijke maatregel en is zodoende onmiddellijk van toepassing vanaf de datum van inwerkingtreding van de voormelde wet, met name 1 juli 2024, zelfs wanneer de feiten dateren van vóór de wetswijziging.

117. De feiten onder de tenlastelegging B (zaak onder referte I) en de feiten onder de tenlastelegging C (zaak onder referte I) en A (zaak onder referte II) betreffen inbreuken op artikel 181 en artikel 162 van het Sociaal Strafwetboek. De schuld van de beklaagde aan die bepalingen werd hierboven al vastgesteld, zodat de toepassing van artikel 236 Sociaal Strafwetboek zich opdringt. De schuldenaar, is de werkgever. Dat is hier de beklaagde zelf, die, zoals hierboven al uiteengezet, als werkgever te beschouwen is.

De beklaagde moet bijgevolg veroordeeld worden tot het betalen van de achterstallige socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en interesten.

In de mate ter zake geen burgerlijke partijstelling voorligt, moet de beklaagde ook veroordeeld worden tot het betalen van het achterstallig loon.

118. Aangezien het strafdossier geen individuele berekening bevat met betrekking tot de verschuldigde bijdragen, bijdrageopslagen en interesten, noch met het verschuldigde loon, houdt de rechtbank de beslissing omtrent de ambtshalve veroordeling op dat punt aan.

5. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlasteleggingen;
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 162bis, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194, 195, 226, 227;
Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 42, 43, 65 eerste lid, 66, 79, 80;
Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003;
Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011);
Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29 gew. K.B. 31.10.2005, art. 1;
Art. 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;
Art. 91, 2de lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel);
Wet van 17.4.1878, art. 3 en 4; burg. wetb. art. 1382, Wetb. strafrecht, art. 44, 45;
Ger. Wetboek, art. 1022, KB 26.10.07 art2;

UITSPRAAK

De rechtbank beslist op **tegenspraak** ten aanzien van **R.Z.. OP**

STRAFGEBIED

De rechtbank:

- **NUMMERT** de tenlasteleggingen zoals hierboven uiteengezet;

- **SPREEKT** de beklaagde **VRIJ** voor de feiten onder de tenlastelegging A1, B13 en B14 (zaak onder referte I);

- **VERKLAART** de beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen A2 tot A5, B1 tot B12, C1 tot C14, D, E1 tot E14 (zaak onder referte I) en de tenlasteleggingen A, B en C (zaak onder referte II);

- veroordeelt de beklaagde voor de bewezen verklaarde feiten samen tot **een GEVANGENIS-STRAF** van **DRIE (3) JAAR en GELDBOETE van 1.000 euro**, vermeerderd met 70 opdeciemen (x 8), te vermenigvuldigen met 14 slachtoffers (x 14), gebracht op **112.000 euro**;

- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;

- **VERLEENT** de beklaagde **UITSTEL** voor het geheel van de opgelegde gevangenisstraf behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis, voor een periode van vijf jaar, en voor een gedeelte van 95.200,00 euro van de opgelegde geldboete van 112.000 euro, voor een periode van drie jaar;

- **ONTZET** de beklaagde, overeenkomstig artikel 433novies van het Strafwetboek van de in artikel 31, lid 1 van het strafwetboek vermelde rechten gedurende een termijn van TIEN JAAR.

Veroordeelt R.Z. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR

- de kosten van de strafvordering, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde tenlasteleggingen, tot op heden begroot op 1239,72 EUR

AMBTSHALVE VEROORDELING

De rechtbank:

- houdt de beslissing over de ambtshalve veroordeling van R.Z. tot het betalen van de achterstallige bijdragen, de bijdrageopslagen en de verwijlinteresten aan de Rijksdienst voor de Sociale Zekerheid aan;

- houdt de beslissing over ambtshalve veroordeling van R.Z. tot het betalen van het loon vermeerderd met de verwijlinteresten aan de benadeelden die zich niet burgerlijke partij stelden vermeerderd met de verwijlinteresten aan;

Overtuigingsstukken

De rechtbank:

- stelt de hierna volgende overtuigingsstukken ter beschikking van de procureur des Konings: nummers: BACL7040, BACL7044, BADH3571, BADH3572, BACG9626, BACG9627, BAGC9628;

- verklaart verbeurd op grond van artikel 42, 43 en artikel 43bis van het Strafwetboek de overtuigingsstukken met nummers: BACM2301, BACM2300, BACM2302, BACM2303, BACM2304; BACM2301, BACL7028, BACL7030, BACL7031,

- beveelt de voeging aan het strafdossier van de overtuigingsstukken met nummer: BAIC4160, BACM2303, BACL8995, BACM2300, BACL8994, BACL8993, BAQZ6480;

OP BURGERLIJK GEBIED

- **<u>Vordering van M.A.</u>**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij M.A. ont-vankelijk;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 92.311,86 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 21 januari 2022, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen begroot op 7.500,00 euro;

- **<u>Vordering van W.R.</u>**

- De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij W.R. ontvankelijk;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 37.584,95 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 7 juni 2022, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen begroot op 3.750,00 euro;

- **Vordering van A.A.**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij A.A. ontvankelijk;
- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 24.453,32 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 30 september 2021, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;
- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen begroot op 3.000,00 euro;

- **Vordering van M.S.**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij M.S. ontvankelijk;
- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 18.063,73 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 2 augustus 2022, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;
- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen begroot op 1.650,00 euro;

- **Vordering van R.E.**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij R.E. ontvankelijk;
- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 35.226,76 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 20 augustus 2021, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;
- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen begroot op 3.000,00 euro;

- **Vordering van G.S.**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij G.S. ontvankelijk;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 13.644,20 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 10 september 2021, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen begroot op 1.650,00 euro;

- **Vordering van A.S.**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij A.S. ontvankelijk;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 12.847,75 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 31 augustus 2022, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen begroot op 1.650,00 euro;

- **Vordering van N.R.**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij N.R. ontvankelijk;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 74.643,99 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 7 september 2021, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen begroot op 4.500,00 euro;

- **Vordering van M.N.**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij M.N. ontvankelijk;

- veroordeelt de beklaagde om aan die burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen, zoals hierboven uiteengezet en in totaal begroot op 14.164,00 euro, te vermeerderen met de vergoedende interest, aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum van de feiten,

zijnde 1 juli 2021, en aan de gerechtelijke interest, aan de wettelijke interestvoet op de hoofdsom en de interesten, vanaf het vonnis tot de dag van de effectieve betaling;

- veroordeelt de beklaagde om aan de burgerlijke partij M.N. een rechtsplegingsver-goeding te betalen begroot op 1.650,00 euro;

Overige burgerlijke belangen

- De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Aldus gevonnist in de volgende samenstelling:

B.E., rechter, voorzitter van de kamer;

B.E. rechter;

P.L., arbeidsrechter,

en uitgesproken in openbare terechtzitting van

TESENTWINTIG FEBRUARI **VIJFENTWINTIG**

door B.E., rechter, voorzitter der kamer,
in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting,
met bijstand van griffier K.K.